

ת"פ 56256/11/15 - מדינת ישראל נגד משה לקר ע"י, אירית גמליאל ע"י, עומר חיות ע"י, סער סמואלס ע"י, ליאור דוראני, חיים בן בנשתי ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56256-11-15 מדינת ישראל נ' לקר ואח'

כב' השופט אילן סלע

בפני

בעניין: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד אביעד דואק

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. משה לקר ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני
2. אירית גמליאל ע"י ב"כ עו"ד טלי חזום
3. עומר חיות ע"י ב"כ עו"ד יאיר קורן
4. סער סמואלס ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן
5. ליאור דוראני
- ע"י ב"כ עו"ד ארז בר צבי
6. חיים בן בנשתי ע"י ב"כ עו"ד איתן להמן

הכרעת דין

אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של סחיטה באיומים שיוחסה לו באישום החמישי. מלבד זאת, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום, באישומים הראשון עד הרביעי, כל אחד מהנאשמים לפי המיוחס לו.

כתב האישום

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום הכולל חמישה אישומים:
באישום הראשון, יוחסו לנאשמים 1 ו-2 - עבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של החזקת וניהול מקום משחקים אסורים לפי סעיף 228 רישא לחוק. לנאשם 3 יוחסה עבירה של סיוע להחזקת וניהול מקום משחקים אסורים לפי סעיף 228 רישא בצירוף סעיף 31 לחוק.
באישום השני, יוחסו לנאשמים 4 ו-6 עבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים לפי סעיף 225 לחוק ועבירה של החזקת וניהול מקום משחקים אסורים לפי סעיף 228 רישא לחוק.
באישום השלישי, יוחסו לכלל הנאשמים עבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427 רישא לחוק ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק.
באישום הרביעי, יוחסה לנאשמים 1 ו-2 עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק.
באישום החמישי, יוחסה לנאשם 1 עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק. להלן המסכת העובדתית כפי שפורטה בכתב האישום.

האישום הראשון

2. במהלך השנים 2014-2015 היו נאשמים 1 ו-2 שותפים להפעלתם, החזקתם וניהולן של דירות הימורים (להלן: "דירות הימורים"). בין היתר, הם היו שותפים להפעלתו, ניהולו והחזקתו של מועדון הימורים במבנה ברח' פנחס בן דוד 3 בראשון לציון (להלן: "המועדון"). נאשמים 1 ו-2 העסיקו בדירות הימורים ובמועדון מלצריות, מנקות, דילרים וסיפקו אוכל ושתייה למהמרים שפקדו את הדירות והמועדון. הם אירגנו בדירות הימורים ובמועדון משחקי קלפים, אשר המשתתפים היו עשויים לזכות בהם בכסף רב ללא קשר להבנה או יכולת אלא בעיקר בגורל. ההימורים התבצעו באמצעות אסימונים (ז'יטונים) אותם רכשו המהמרים במזומן או באשראי.

3. במסגרת חלוקת העבודה בין נאשמים 1 ו-2, נכחה נאשמת 2 תדיר בדירות הימורים ובמועדון והייתה אחראית על תפעולם, לרבות מתן הנחיות לעובדים השונים, רכישת ציוד נדרש, רישום הזכויות והחובות של המהמרים, שמירת קשר רציף עם הלקוחות, עדכונם בהודעות טקסט אודות משחקים וטורנירים שהתקיימו בדירות הימורים מעת לעת, וחלוקת הרווחים בינה ובין נאשם 1. נאשם 1, שהיה מגיע לדירות מעת לעת היה אחראי על גביית חובות מהמהמרים שצברו חובות אך לא שילמו אותם. גביית החובות נעשתה לפי המידע שנתקבל אצל נאשם 1 מנאשמת 2.

4. נאשם 3 נטל חלק בתפעול המועדון, בכך שחתם על חוזה השכירות של המקום בו שכן המועדון ואף סייע בגיוס מהמרים.

האישום השני

5. החל מראשית שנת 2015 לערך ולפחות עד חודש אוגוסט 2015, היו נאשמים 4 ו-6 שותפים להחזקתו וניהולו של דירת הימורים, ששכנה במרתף ברח' הרי יהודה 32 ביישוב גני תקווה (להלן: "הדירה"). במהלך תקופה זו, הם אירגנו בדירה משחקי קלפים הקרויים 'טקסס הולדם' אשר המשתתפים בהם עשויים לזכות בכסף, כשזכייה זו תלויה בעיקר בגורל ולא בהבנה או יכולת. המשחקים התקיימו תוך שימוש באסימונים (ז'יטונים) אותם רכשו המהמרים במזומן או באשראי. הנאשמים באישום זה, העסיקו דילרים, גייסו מהמרים, שמרו איתם על קשר רציף ושילמו להם כספי זכייה או גבו מהם חובות, בגין משחקים אלה.

האישום השלישי

6. במשך מספר חודשים במהלך שנת 2015, השתתף שלום קדוש המכונה "זהר" (וכך הוא יכונה להלן) במשחקי "טקסס הולדם" שנערכו במועדון (הנזכר באישום הראשון) ובדירה (הנזכרת באישום השני), במהלכם צבר חובות הימורים בסכום של עשרות אלפי שקלים. כדי לפרוע את חובותיו כלפי נאשמים 1 ו-2 במועדון וכלפי נאשמים 4 ו-6 בדירה, החל זהר לעבוד כדילר, הן במועדון והן בדירה, ואף לגייס מהמרים. לצד שכרו כדילר, זהר קיבל מנאשמים 1, 2, 4 ו-6 תמורה כספית עבור כל מהמר שהגיע דרכו, למועדון או לדירה. זהר אף יידע את הנאשמים 2 ו-4 על מצבם הכלכלי של המהמרים שגייס, כך שהם היו יכולים לקבוע את גובה האשראי שיקבל המהמר בהגיעו לדירה או למועדון.

7. אחד המהמרים שהגיע למועדון במהלך החודשים שקדמו ליום 30.06.15 היה נאשם 5, אשר צבר תוך זמן קצר הפסדים בגובה של עשרות אלפי שקלים חדשים. בשלב מסוים הפסיקה נאשמת 2 את ה"אשראי" שניתן לנאשם 5, אשר מלכתחילה עמד על סכום גבוה, בהסתמך על אינפורמציה שמסר זהר אודות מצבו הכלכלי של נאשם 5. נאשם 5 המשיך להמר במועדון במזומן, ובמקביל, בעצתו של זהר, החל להמר גם בדירה, באשראי לסכומים גבוהים אשר ניתן לו על ידי נאשמים 4 ו-6. תוך זמן קצר צבר נאשם 5 חובות בסכומים גבוהים גם בדירה. בד בבד, על פי כתב האישום, המליץ זהר לנאשם 5 שלא להמר במועדון, עקב מעשי רמאות שונים אותם ייחס למועדון.

8. בשלב מסוים, עובר ליום 30.06.15 התעורר חשדם של נאשמת 2 ושל נאשם 4 כי זהר מגייס מהמרים לדירה ולמועדון במקביל ולסרוגין, גם כאשר ידע שמדובר בלקוחות בעייתיים מבחינה כלכלית. חשדם התחזק לאחר שנודע להם, באמצעות נאשם 5, כי זהר דיווח לו על מעשי רמאות שמתרחשים במועדון. לאחר מכן, אף התברר להם כי זהר המליץ לתת לנאשם 5 אשראי גבוה במועדון ובדירה, למרות שידע על הפסדיו, חובותיו וחוסר יכולתו לפרוע אותם. בד בבד, החלו נאשמים 4 ו-6 לחשוש כי זהר מועל בכספים בדירה בעת עבודתו כדי לר.

9. לצורך בירור העניין וגביית חובותיו של זהר, החליטו נאשמים 2 ו-4 ליזום מפגש בדירה על מנת להפעיל עליו לחץ ולגבות את חובותיו. בימים שקדמו ליום 30.06.15 יידע נאשם 4 את זהר על המפגש המתוכנן בו עתידה להיות נוכחת נאשמת 2. בין היתר, שלח נאשם 4 לזהר מיסרונים ביום 25.06.15, בהם נכתב: "נדבר בשולחן אתה בבעיה גדולה זהר הרבה יותר ממני", "אתה עושה טעויות של בית סהר. אני בקשתי שלא יעשו לך כלום עד שיושיבו אותך בשולחן ויתברר הכל...". בנוסף, עדכן נאשם 4 את נאשמים 5 ו-6 אודות המפגש המתוכנן. במקביל, עדכנה נאשמת 2 את נאשמים 1 ו-3 אודות המפגש המתוכנן. נאשם 5 הודיע לנאשמת 2 כי גם הוא יגיע למפגש על מנת לדרוש מזהר לפרוע את חובותיו.

10. ביום 30.06.15, בסמוך לשעה 21:30, החל המפגש בגינה ציבורית, הסמוכה לדירה, בישוב גני תקווה. תחילה נכחו במפגש נאשמים 4 ו-6, ולאחר זמן הצטרפו אליהם נאשמים 1, 2 ו-3. במהלך הפגישה, הטיחו נאשמים 2, 4 ו-6 את עובדת חובו הכספי למועדון, את החשדות לפיהם הוא מגייס שחקנים למועדון ולדירה לסירוגין, ואת חשדם כי הוא שכנע שחקנים לא להמר פעם בדירה ופעם במועדון. בשלב זה, נאשמים 1 ו-3 נכחו בפגישה אך לא היו שותפים לחילופי הדברים.

11. לאחר שזהר הכחיש את החשדות שהוטחו בפניו, נקרא נאשם 5 לגינה והטיח בזהר את המיסרונים שהוא שלח לו, בהם יעץ לו שלא להמר במועדון בשל מעשי רמאות הנעשים בו. במהלך חילופי דברים אלו, דרשו נאשמים 4 ו-6 מזהר את הכספים שהוא חייב להם ובנוסף דרשו ממנו נאשמים 2 ו-6 לשלם לכל אחד מהם עוד 20,000 ₪.

12. לפי הנטען בכתב האישום, בשלב מסוים השיח עלה ל"טונים גבוהים", אז הורה נאשם 4 לזהר להיכנס לרכבו של נאשם 5 מסוג מזדה 6 (להלן: "הרכב"). בסמוך לכך, פנה נאשם 1 לזהר ואמר לו "מה עם הכסף? עשית טעות". זהר התיישב במושב האחורי של הרכב כשלצידו נאשם 6. נאשם 5 התיישב במושב הנהג ולצדו נאשם 4 והרכב החל בנסיעה, כשבעקבותיו נסע רכבה של נאשמת 2 ובתוכו היו נאשמים 1, 2 ו-3.

13. לאחר נסיעה קצרה, הגיעו כלי הרכב לשטח פתוח, שם עצרו. בשלב זה ירדו מהרכב זהר ונאשמים 4, 5 ו-6, והחל שוב דין ודברים בינם לבין זהר. נאשמים 1, 2 ו-3 ירדו מרכבה של נאשמת 2 ונאשם 1 הכה את זהר בפניו במכת אגרוף. נאשם 3 הפילו בדחיפה לרצפה, ובתוך כך הכו אותו נאשמים 1, 3, 5 ו-6 ובעטו בגופו. כתוצאה מכך נפגעה אחת משיניו הקדמיות של זהר והוא החל לדמם ממנה. הוא גם סבל מכאבים בחלקים שונים בגופו, ובכלל זאת, בצלעותיו. בכל אותה העת, עמדו נאשמים 2 ו-4 בסמוך. במהלך התקיפה, הטיח נאשם 5 בזהר כי הוא סיבך אותו והרס את משפחתו. נאשם 1 אף אמר לזהר כי הקנס בגין מעשיו הוא 100,000 ₪. מיד בסמוך, נכנסו נאשמים 1, 2 ו-3 לרכבה של נאשמת 2 ונסעו מן המקום. לאחר מכן, נכנסו זהר ונאשמים 4, 5 ו-6 לרכב ונסעו חזרה לדירה. נאשם 4 נתן לזהר 100 ₪ עבור מונית שתסיעו לביתו.

האישום הרביעי

14. במהלך שנת 2014, צבר מר ולדימיר אלכסנדר (להלן: "וובה") חוב בסך 6,000 ₪ כתוצאה מהשתתפותו במשחקי "טקסס הולדם" שנערכו באחת או יותר מדירות ההימורים שנוהלו על ידי נאשמים 1 ו-2. במהלך חודש אוקטובר 2014, לאחר שנאשמת 2 העבירה את המידע לנאשם 1, בהתאם לחלוקת העבודה שביניהם, יצר האחרון קשר טלפוני עם וובה, על מנת לקבוע עמו פגישה, שתכליתה הסדרת החוב. השניים נפגשו, והוחלט על הסדר תשלומים, אך וובה עמד בהסדר רק באופן חלקי. נוכח העובדה, כי וובה לא פרע את מלוא החוב, התקשר אליו נאשם 1, במהלך חודש ינואר 2015, והם תיאמו ביניהם פגישה באזור התעשייה בראשון לציון. במהלך פגישה זו, אמר נאשם 1 לוובה, כי הוא לא רוצה לשמוע שהוא מהמר במקומות אחרים ודרש את יתרת החוב. נאשם 1 הוסיף ואמר לוובה, כי לאמתו של דבר הוא לא היה צריך כלל לדבר איתו, שכן הוא נשלח כדי "לפוצץ" אותו, ורק מכיוון שדבריו נגעו לליבו, הוא ינסה להסתדר איתו. בחודשים שלאחר מכן הגיע וובה במספר הזדמנויות להמר במועדון וצימצם את חובו לסכום של 4,100 ₪, סכום שאותו שילם בסופו של יום לנאשמת 2.

האישום החמישי

15. במהלך חודש אוגוסט 2015, עמד חוב ההימורים של מר יצחק תמר (להלן: "יצחק") כלפי מר יצחק סעידאן (להלן: "סעידאן") על סך של 18,000 ₪. כדי להניע אותו לשלם את חובו בהקדם ולזרז את גבייתו, הגיעו, במהלך חודש אוגוסט 2015, נאשם 1 וסעידאן באמצעות רכבו של האחרון, סמוך לביתו של יצחק. סעידאן ונאשם 1 קראו ליצחק כדי שירד לרחוב, בשל רצונם לשוחח איתו. לאחר שיצחק ירד מביתו לרחוב, יצא סעידאן מן הרכב ושאל אותו בעניין פרעון החוב. יצחק השיב, כי הוא ממתין להלוואה שבכוונתו ליטול, ועד שזו תצא אל הפועל, אין ביכולתו לפרוע את החוב. בתגובה, יצא נאשם 1 מן הרכב, פנה ליצחק ואמר לו: "תשמע, אני לא מדבר הרבה, אם לא יהיה לך כסף תוך שבוע מהיום, אני מעביר לך את האוטו בעלות ולוקח אותו". עוד הוסיף נאשם 1: "בפגישה הבאה, אם לא תביא את הכסף אני אבוא אליך לבית יתקתק לך בדלת, אני אוציא אותך מהבית".

תשובות הנאשמים

16. נאשם 1 כפר במיוחס לו באופן כולל מבלי ליתן תשובה מפורטת (פרוטוקול הדיון מיום 27.06.16, עמ' 17, שורה 4). בהחלטה שניתנה לאחר מתן התשובה הכללית, נקבע כי נאשם 1 יגיש תשובה מפורטת, אך הוא בחר שלא לעשות זאת.

17. נאשמת 2 (בפרוטוקול הדיון מיום 14.11.16) הודתה בארגון משחקים אסורים, אך כפרה בשאר המעשים שיוחסו לה באישומים הראשון והשלישי. לדבריה, לא הייתה לה היכרות עם זהר, אך היא נכחה במפגש עמו שהתנהל בטונים גבוהים. עם זאת, לדבריה, היא לא תקפה אותו, לא נטלה חלק בתקיפתו, לא איימה עליו ולא סחטה אותו.

18. באשר לאישום הרביעי ציינה נאשמת 2, כי אכן הייתה בקשר עם וובה והוא היה חייב לה כסף, אך הוא החזיר לה אותו, מבלי שנסחט.

19. נאשם 3 ציין (בפרוטוקול הדיון מיום 7.07.16) בהתייחס לאישום הראשון המייחס לו סיוע להחזקה וניהול מקום משחקים אסור, כי אכן חלק מהחשבונות היו רשומים על שמו של הנאשם, אך הוא עשה את זה בתור טובה, בהיותו חבר של בתה של נאשמת 2. הוא לא ביקש לסייע ולא הבין את משמעות הדברים. בהתייחס לאישום השלישי, ציין נאשם 3 כי הוא נכח במפגש, אך לא השתתף בתקיפה.

20. נאשם 4 כפר אף הוא במיוחס לו (בפרוטוקול הדיון מיום 27.06.16). בהתייחס לאישום השני, הוא ציין, כי לא היה שותף להפעלתה והחזקתה של דירת הימורים, לא היה לו כל קשר לדירה, הוא לא ארגן משחקי הימורים, לא הימר, והוא כלל אינו יודע להמר.

21. באשר לאישום השלישי, ציין נאשם 4, כי לא הכיר את נאשמים 1 ו-2, וזהר לא היה חייב לו כספים. להיפך, ביום המפגש, 30.06.15, זהר ביקש ממנו לקבל סכום של כמה מאות שקלים שאותם לכאורה הוא היה חייב לזהר. הוא שלל כל דרישת כספים מזהר. עוד ציין נאשם 4, כי זהר עבד כדילר בדירה ללא קשר לחובותיו כלפיו. נאשם 4 שלל את הטענה כי הוא חשד בזהר כי הוא מועל בכספים בדירה וכפר בטענה כי יזם מפגש עם זהר בדירה לצורך גביית חובות. הוא אמנם הודה בקיומו של המפגש, אך טען כי מטרתו הייתה להבהיר לזהר כי הוא לא מעוניין להיות עמו בקשר. הוא הודה בשליחת המסרונים לזהר עובר לפגישה, אך טען כי מדובר בדברים שנאמרו ב"נימה חברית", בשים לב ליחסי החברות הטובים שהיו ביניהם. לדבריו, המפגש עם זהר החל בדירה, ואך בשל השעה המאוחרת, ריבוי האנשים והרצון במקום שקט, הם עברו למקום אחר. עם זאת לדבריו, המפגש לא נמשך בפרדס, כי אם בסמוך לכביש. נאשם 4 הוסיף, כי הדברים התגלגלו מהר, וכשהתחילה התקיפה, הוא צעק לנוכחים להפסיק. לאחר מכן, הם חזרו לדירה והמשיכו לשוחח כחברים, והוא אף נתן לזהר ₪ 100 עובר נסיעה במונית. לדבריו, במהלך החצי שעה שהוא ישב עם זהר לאחר המפגש, זהר לא התלונן על כאבים.

22. נאשם 5 הודה כי נכח בשני חלקי המפגש ביום 30.06.15 וכי הנסיעה ממקום למקום הייתה ברכבו. לדבריו, לא ידוע לו על הפעלת אלימות כלפי זהר, והוא לא היה מעורב באלימות שכזו. הוא שלל את הטענה כי העלה כלפי זהר טענות בגין חובות והוא בוודאי לא סחט את זהר (פרוטוקול הדיון מיום 27.06.16).

23. נאשם 6 (בפרוטוקול הדיון מיום 27.06.16) כפר במיוחס לו באישום השני. כנאשם 4 הוא טען, כי לא היה שותף להפעלתה והחזקתה של דירת הימורים, לא היה לו כל קשר לדירה, הוא לא ארגן משחקי הימורים, לא הימר, והוא כלל אינו יודע להמר.

24. בהתייחס לאישום השלישי הוא ציין כי לא הכיר את נאשמים 1 ו-2 עובר למפגש ולא ידע שיכול ותהיה כוונה לבצע במסגרת המפגש עבירה פלילית כלשהי, בוודאי לא של אלימות כלפי זהר. הוא אישר שנהגו באלימות כלפי זהר, ואולם, לו עצמו לא היה קשר למעשים אלו, והם היו מבחינתו הפתעה גמורה. להיפך, לדבריו, הוא היה זה שהגן על זהר.

המסכת הראייתית

ראיות המאשימה

25. מטעם המאשימה העידו זהר ואמו גב' עפרה קוטא בנוגע לאישום השלישי. כמו כן העידו וובה ויצחק, המתלוננים באישומים הרביעי והחמישי. בנוסף הוגשו הודעות הנאשמים, וכן מזכרים, דוחות פעולה, הודעות עדים ומסמכים שונים.

26. זהר ציין בעדותו כי אינו מכיר את נאשם 1. את נאשמת 2 הוא הכיר מחוג חברים משותף בראשון לציון, אך מלבד מספר פעמים שהם ישבו לשתות קפה יחד, אין לו עמה דבר. את נאשם 3 הוא אינו מכיר. לעומת זאת, את נאשם 4 הוא הכיר ממספר פעמים בהם הם שיחקו ביחד פוקר עם חברים בבתי שונים. גם נאשם 6 שיחק עמם.

27. לדבריו, את המועדון (הדירה בראשון לציון) הפעיל אדם בשם סברי. הוא לא ידע לומר מה הקשר של נאשמת 2 למועדון, מלבד העובדה כי ראה אותה במועדון מספר פעמים. לדבריו, נאשמת 2 לא נטלה חלק במשחקים והוא ראה אותה יושבת ושותה קפה. כשהופנה להודעתו מיום 5.11.15 (ת/57), בה אמר כי הוא שיחק אצל נאשמת 2 טקסס הולדס, וכי נאשמת 2 הייתה שותפה של סברי (שורה 9), הכחיש כי אמר זאת לחוקר. כך גם כשהופנה לדבריו כי סיכם עם נאשמת 2 שהוא יעבוד עמה ביחד וישמש כדילר ויביא שחקנים (שורה 13), הוא הכחיש כי אמר דברים אלו לחוקר. בהתייחס לדירה (בקריית אונו), הוא ציין כי נאשמים 4 ו-6 שיחקו שם, אך לא היה שם אחראי, שכן מדובר היה במשחקים שהתארגנו מאליהם.

28. כשהתבקש זהר להתייחס לאירוע מיום 30.06.15, השיב כי אינו זוכר שהותקף באותו אירוע. כשנדרש להודעה שמסר במשטרה השיב כי הוא זוכר שהגיעו אליו הביתה כ-100 שוטרים ולקחו אותו לחקירה שנמשכה כ-10 שעות. הוא אינו זוכר מה אמר בחקירה. הוא אישר את חתימתו על גבי ההודעה, אך טען כי חתם רק "כדי לעוף משם". לאחר שעיין בהודעה, טען כי חלק מהדברים הרשומים בה לא נאמרו על ידו, וכי כנראה שלחוקר היה דמיון מפותח.

29. זהר הוסיף וסיפר כי נפגש עם נאשם 4 באחד המקומות שהם היו משחקים בהם בקריית אונו. הוא ציין, כי הגיע למקום כדי לדבר עם נאשמים 4 ו-6. גם נאשמת 2 נכחה שם. נושא השיחה היה הודעה שהוא שלח לאחד השחקנים בדירות שהוא היה משחק בהן, כנראה נאשם 5. ככל הנראה מדובר היה בהודעה בה הוא אמר לנאשם 5 שלא ילך לשחק בדירה בראשון לציון (המועדון). הוא ציין, כי נאשמים 4 ו-6 כעסו על כך שהוא שיחק בשני מקומות שעה שהוא חייב להם כסף. בחקירתו הנגדית הוסיף זהר, כי במפגש לא נדרש ממנו כסף, והשיחה הייתה רק סביב שליחת ההודעות על ידו לשחקנים.

30. בשלב מסוים, נאשם 4 ביקש ממנו להיכנס לרכב על מנת לנסוע למקום אחר. הוא נכנס לרכב של נאשם 4 והם נסעו, יחד עם נאשם 6, למקום אחר, מרחק מספר דקות נסיעה. הוא ונאשם 4 ירדו מהרכב והמשיכו לדבר. נאשם 4 עמד מולו, כשלפתע הוא הרגיש מכה מאחור, ונפל.

31. זהר הופנה לחקירתו במשטרה בה סיפר כי בשלב זה הוא הרגיש סטירות בפנים ובעיטות בצדי הגוף, הוא לא ראה מי עשה זאת, אך ידע לומר בוודאות, כי לא היו אלו נאשמים 4 ו-6. הוא ניסה להגן על ראשו בידיו, אך הוא המשיך לקבל מכות (ת/57, שורה 46, ות/60, שורה 4). בתשובה שנתן בבית המשפט ביחס לדברים אלו ציין זהר, כי מדובר בהגזמה מוחלטת והדברים לא ארעו כך. לדבריו, הוא הרגיש מכה, נפל ואז נאשם 4 הציע לו להסיעו לביתו. הוא ציין כי לא נגרם לו נזק גופני, והכחיש את שנרשם מפיו בהודעה (ת/57, שורה 49) כי ירד לו דם מהפנים והיו לו שפשופים בידים. בהמשך לכך הוא שלל את הדברים שנרשמו בהודעה מפיו (שורה 65) שאמו ראתה אותו פצוע ואת השריטות בפניו והוא השיב לה כי רב עם מישהו בעבודה.

32. בשלב זה, נוכח הכחשתו דברים רבים שנרשמו מפיו בהודעה, נעשתה הפסקה בשמיעת העדות, וזהר עבר על הודעתו כולה. לאחר מכן הוא ציין כי הדברים הבאים לא נאמרו על ידו: הוא לא אמר כי הכיר את נאשמת 2 דרך ההולדם או ששיחק איתה טקסס (שורה 9). הוא לא אמר שבמפגש הוא הרגיש "קצת מפוחד וזה טבעי" (שורה 33), שהרגיש מפוחד בגלל הצעקות (שורה 34) ושעלה לרכב של נאשם 4 מפוחד (שורה 37). תיאור המכות שחטף (שורה 43) אמנם נאמרו על ידו לחוקר, אך מדובר בסיפור שהוא בדה. בד בבד הוסיף זהר, כי לא תאר מכות, אלא חבטה בראש ונפילה. לדבריו, גם את אמירתו כי ירד לו דם מהפנים (שורה 60) הוא בדה. וכך גם את האמירה כי היה בבית חולים (שורות 63-65). כשנשאל, האם החוקרים המציאו את הדברים, השיב כי הוא המציא סיפור על מנת שהם יניחו לו.

33. בשם לב להכחשתו של זהר את הדברים שנאמרו על ידו במשטרה, הוגשו הודעותיו לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), לאחר שב"כ הנאשמים וויתרו על חקירת גובי ההודעות.

34. אמו של זהר, גב' קוטא, סיפרה כי באחד הערבים, בנה חזרה הבייתה כששריטות על פניו. כשביקשה ממנו לדעת ממה הן נגרמו הוא השיב לה שלא תתערב. לדבריה, ייתכן ואמרה לו כי אם לא יספר לה היא תלך למשטרה לדווח על כך, אך הוא לא התייחס לכך, נכנס לחדרו ונעל אותו. בשלב זה, היא טענה בעדותה, כי היא לא עשתה דבר. ואולם כשהופנתה להודעתה במשטרה מיום 9.11.15 (ת/55), שם אמרה כי יצאה לרחוב פגשה באדם וביקשה ממנו שיתקשר לבנה ויזדהה כחוקר משטרה (שורה 14), השיבה כי ייתכן שאמרה זאת, אך היא אינה זוכרת, ברם למעשה אירוע כזה לא התרחש במציאות.

35. וובה סיפר בעדותו כי כשלוש שנים קודם למועד מסירת עדותו בבית המשפט, הוא הכיר אדם בשם יוסי שהזמין אותו לשחק במשחקי הימורים. הוא אמר ליוסי כי במצבו, אם הוא יפסיד הוא לא יוכל לשלם, אך יוסי הרגיע אותו ואמר לו שיבוא לשחק ו"יהיה בסדר". הוא הגיע לדירה בראשון לציון (המועדון), ובחלוף זמן חובו האמיר עד לסך של 6,000 ₪. בחלוף כחצי שנה התקשר אליו יוסי ואמר לו ששותפיו דורשים שיפרע את חובו. הוא השיב לו כי כרגע אין לו כסף לשלם. בחלוף זמן, התקשר אליו יוסי פעם נוספת ואמר לו שעליו להתחיל לפרוע את החוב.

36. בחלוף חודשיים-שלושה התקשרו אליו אנשים שדרשו את פרעון החוב וקבעו עמו פגישה בצומת אזור. לדבריו, התקשר אליו בחור בשם משה, אותו הוא זיהה כנאשם 1 שישב באולם בית המשפט, והוא אמר לו שלעת הזו הוא יוכל לשלם סך של 500 ₪ בחודש. הוא שילם פעם אחת ושוב נקלע למצוקה כלכלית שמנעה ממנו להמשיך לפרוע את החוב. בשלב זה, אותו בחור בשם משה התקשר אליו פעם נוספת ואמר לו כי הוא שמע על כך שהוא משחק במקומות אחרים, והדבר אינו מקובל. משה דרש ממנו להגיע לשחק בראשון לציון (במועדון), הוא עשה כן וחובו ירד לסך של 4,100 ₪. בחלוף זמן אותו בחור בשם משה התקשר אליו פעם נוספת וטען כי הוא שמע שהוא ממשיך לשחק במקומות אחרים. הם קבעו להיפגש בראשון לציון. בפגישה, משה אמר לו שהוא אינו פורע את החוב כבר זמן רב, שותפיו כועסים על כך, והוא נשלח לדבר עמו. הוא הסביר כי הוא הבין את הדברים כאילו משה נשלח לאיים עליו. וובה הוסיף וסיפר כי משה אמר לו, כי מאחר והוא מוצא חן בעיניו, הוא יתן לו עוד זמן לפרוע את החוב.

37. עוד ציין וובה, כי באחד הטורנירים שהוא נטל בהן חלק, הוא הרוויח קרוב ל-7,000 ₪ ונאשמת 2 הגיעה לקחת את הכסף. לדבריו, באותו מועד היה לו חוב נוסף והוא ביקש לשלם לה באותו מעמד רק סך של 2,600 ₪ ולהישאר עם חוב של 1,600 ₪, אך היא סרבה לכך, והוא פרע לה את מלוא החוב.

38. בחקירתו הנגדית, נדרש וובה לכך שבהודעתו במשטרה ציין כי נאשם 1 לא איים עליו, והוא אישר כי אכן נאשם 1 לא איים עליו ולא הרים עליו יד. הוא ציין כי לא נסחט על ידי איש, וכי גם נאשמת 2 לא איימה עליו והוא מסר לה את הכסף מרצונו.

39. יצחק סיפר בעדותו, כי בתקופה מסוימת נוצר לו חוב לסעידאן. באחד הפעמים, סעידאן הגיע לשוחח עימו מתחת לביתו, יחד עם אדם נוסף, אודות החוב, אך השיחה התנהלה בצורה חברית. הוא שילם את החוב, בסך של כ-24,500 ₪, בתוך ארבעה חודשים. הוא ציין, כי הבחור שהיה עם סעידאן ברכב, לא פנה אליו ולא שוחח עימו. כשהופנה להודעתו במשטרה (ת/56), הוא אישר כי במסגרתה הוא אמר דברים שונים, אך הדבר נבע מהלחץ של החקירה. כשהופנה לכך שבמשטרה סיפר כי האדם הנוסף שהיה עם סעידאן יצא מהרכב ואמר לו כי אם הוא לא יביא את הכסף הוא יעביר את הבעלות על הרכב שלו (שורה 26), הוא השיב כי אינו זוכר מה היה במשטרה.

כאמור, הוגשו גם הודעות הנאשמים, הודעות עדים, מזכרים, דוחות פעולה ומסמכים שונים, אליהם אתייחס בהמשך במסגרת פרק הדיון וההכרעה.

ראיות הנאשמים

מטעם הנאשמים העידו נאשמים 1 ו-6 בלבד. שאר הנאשמים בחרו שלא להעיד.

עדות נאשם 1

40. נאשם 1 שלל בעדותו כל קשר להימורים אסורים. לדבריו, הוא לא ניהל משחקים אסורים ולא החזיק מקומות בהם התקיימו משחקים כאלו. חלקו הסתכם בכך, שכאשר פנה אליו אדם המעוניין לשחק, הוא היה מתחייב על הסכום

שאותו אדם יוכל לשחק בו, כערב על הכסף. בחקירתו הנגדית אישר, כי הוא שמע על הדירה בראשון לציון (המועדון) אך לא ביקר בה מעולם. לעומת זאת, בהתייחס לדירה בגני תקווה (הדירה) הוא טען כי אינו מכיר אותה.

41. בהתייחס למפגש עם זהר ציין נאשם 1, כי הוא הגיע למפגש בגלל הקשיים הכספיים של זהר. לאחר שראה כי הדברים אינם מתקדמים, וזהר הסכים לשלם, הוא עזב את המקום. הוא לא סחט ולא תקף. בחקירתו הנגדית, שב נאשם 1 וציין כי מטרת הפגישה הייתה לדבר עם זהר על החוב שלו כלפיו. הוא היה בפגישה כשתי דקות ואז נסע מהמקום. הוא לא זכר לומר מי היה שם חוץ ממנו ומזהר, האם נאשמת 2 הייתה או מי מהנאשמים 3-6. הוא שב ושלל בתוקף כי תקף את זהר. כשהוצג בפניו דו"ח האיכונים (ת/51) המלמד כי הוא דווקא שהה במקום למשך כשעה, השיב כי אינו יודע מה לומר על כך.

42. בהתייחס לאישום הרביעי ציין נאשם 1, כי הוא התחייב על חוב של וובה ושילם אותו, ובהמשך גבה את כספו מוובה, מבלי שאיים עליו.

43. בחקירתו הנגדית, נדרש נאשם 1 לשיחתו עם וובה, והוא ציין כי דיבר עמו מאוד בכבוד. הוא שלל את הטענה כי אמר לוובה שהוא נשלח אליו על ידי אחרים כדי לדבר עימו. לצד זאת, הוא אישר כי לאחר ששמע שוובה משחק במקומות אחרים בזמן שהוא חייב לו כספים ששילם עבורו בגין חובות הימורים, זה מאוד הכעיס אותו, מאחר ומדובר בהתנהלות בלתי הגונה.

44. כשנדרש לכך שבשיחת טלפון עם וובה הוא שאל אותו "מתי אתה בא אלינו?" ומכאן כי מדובר במקום הימורים השייך לו, השיב נאשם 1, כי מדובר בסלנג, ואין בכך כדי ללמד שמדובר במקום השייך לו. כוונתו הייתה רק מתי הוא מגיע לשחק, שכן באופן זה הוא יוכל להשיב לו את החוב שלו כלפיו. הוא ציין, כי אם וובה היה משחק באשדוד למשל, הכסף שהוא היה מרוויח לא היה מגיע אליו, ולכן היה חשוב לו שוובה ישחק במקומות שהכסף שהוא ירוויח בהם יגיע אליו, בשל הקשר שלו אליהם. כשנדרש לנקוב בשמות אותם מקומות, הוא שב שלא לזכור את הפרטים.

45. בהתייחס לאישום החמישי שלל נאשם 1 את הטענה כי הגיע עם סעידיאן לדרוש כספים מיצחק. הוא גם שלל את הטענה כי אמר ליצחק שאם לא יהיה כסף תוך שבוע הוא יקח לו את הרכב או שאמר לו כי הוא לא יביא את הכסף הוא יבוא אליו הביתה ו"יתקתק לו בדלת".

46. ככלל, נאשם 1 סרב לענות על השאלות שנשאל בחקירה הנגדית באשר לזהות מנהל מקומות ההימורים, והכחיש את טענת נאשמת 2 כי הוא היה שותף עמה בניהול המקום וחלק עמה ברווחים. הוא גם שלל את הטענה כי תפקידו היה לגבות חובות במקרה הצורך. לדבריו, כל החובות שהיה קשור אליהם הם של שחקנים שהוא התחייב אודותיהם, ביניהם וובה, זהר ונאשם 5. את יצחק, הוא טען, כי אינו מכיר. בהמשך לדרכו להימנע ממתן תשובות לשאלות, הוא סרב לענות עם מי עבד בקשר לדירה בראשון לציון (המועדון), אם הוא מכיר את נאשמים 4 ו-6, ונמנע מלתת את התייחסותו לשיחות שביצע ושנקלטו בהאזנות סתר. ביחס לחלק מהשיחות הוא טען כי אינו זוכר אותן.

47. את שתיקתו בחקירה הסביר נאשם 1 בכך שהחוקרים ידעו בבירור כי הוא לא קשור למעשים אלו ואף על פי כן

הטיחו בפניו את הדברים כאילו הוא כן היה שותף לאותם מעשים. לא היה לו כל אמון בחוקרים ועל כן העדיף שלא לענות על אף שאלה.

עדות נאשם 6

48. נאשם 6 סיפר בעדותו, כי החל להמר בעקבות טרגדיה אישית במשפחתו, שעה שאביו נפטר בגיל צעיר. אז, מצא מפלט בהימורים ונמשך לעולם שהיום הוא מבין שכולו הזיה. הוא סיפר כי שיחק טקסס הולדס עם חברים. תחילה הם שיחקו במקומות בהם המארגנים נטלו 5% מכל קופה, ועל כן הם החליט לשחק באופן שהם ארגנו את המשחקים בעצמם, כשכל אחד מהמשתתפים היה נותן 100-200 ₪ בהם קנו אוכל, שתייה, סיגריות, ומשלמים לדילר. בדרך זו הם שיחקו בדירה בגני תקווה (הדירה), דירה שהייתה שייכת לאדם בשם אדי, שגם לו הם נתנו את חלקו מהכסף שאספו מהחברים. הוא שלל כי ארגן הימורים במקום כלשהו.

49. בדירה, היו שותפים למשחקים אנשים שהוא היה קשור אליהם, אנשים שנאשם 4 היה קשור אליהם, אנשים שזהר היה קשור אליהם ואנשים שאדי היה קשור אליהם. הם היו חבורה קבועה שמדי פעם הצטרפו אליה אנשים נוספים.

50. בחקירתו הנגדית הוא הבהיר, כי הם לא קיבלו כסף מהשחקנים, אך הם קיבלו ז'יטונים. ואולם, השימוש בהם נעשה רק אם נשאר רווח אחרי רכישת האוכל והסיגריות. כשנדרש להודעתו במשטרה בה אמר כי הוא ונאשם 4 היו כמו שותפים, הוא הסביר כי הכוונה הייתה כפי שהסביר בעדותו, שותפות במשחק ולא בניהול המקום. כשנדרש להודעה ששלח לנאשם 4 למחוק את כל ההודעות הקשורות בעסק, השיב כי מדובר בשמות של שחקנים והפעילות לא הייתה חוקית.

51. עוד בחקירתו הראשית של נאשם 6, הוא סיפר כי את זהר הכיר באמצעות נאשם 4 עמו שיחק בדירה במועדון בראשון לציון. לזהר, כך סיפר נאשם 6, היו המון בעיות. הוא שיחק בהרבה מקומות והיה חייב הרבה כסף לאנשים רבים. האבסורד הוא, לדבריו, שהוא מואשם בתקיפתו של זהר, כשלמעשה הוא היה זה שסייע לזהר, לא פעם, להיחלץ מאנשים שדרשו ממנו את תשלום חובותיו.

52. באשר למפגש עם זהר סיפר נאשם 6, כי נאשם 4 קבע עם זהר ושלח לו הודעה על כך. הוא סבר תחילה כי זהר מגיע למקום כדי לר. רק כשהגיע למקום, הבין כי הייתה בעייה עם זהר, בשל הודעה שזהר שלח לנאשם 5 ועורר עליו את כעסם של האנשים. בשלב כלשהו הגיעה למקום נאשמת 2, אותה הכיר לראשונה רק באותו ערב, והנוכחים העלו את טענותיהם כלפי זהר. הדיבורים הפכו לצעקות, ומאחר ובמקום היו שכנים, נאמר לזהר שכדאי לנסוע למקום אחר כדי להמשיך ולשוחח. הוא נכנס לרכב עם נאשמים 4 ו-5, והם נסעו מרחק של כ-300-400 מטרים, למקום חשוך אותו תאר כמקום שהיו בו שיחים ועצים. נאשם 5 היה הנהג. נאשם 4 ישב ליד הנהג, כשרגלו הייתה מגובסת. נאשם 6 ישב מאחור והתעסק בטלפון שלו. גם כשהגיעו למקום, הוא נותר מאחור, ורק לשמע צעקות, הוא התקרב והבחין בזהר כשיש לו מעט דם על השפה, והוא נועל רק נעל אחת. הוא פנה לנוכחים ושאל "למה ככה?", חיפש את נעלו של זהר, כשנאשם 4 ניגב את הדם שזב על זהר. לאחר מכן הם לקחו את זהר מהמקום.

53. בחקירתו הנגדית, אישר נאשם 6, כי במפגש עם זהר בגני תקוה נכחו כלל הנאשמים. הוא עמד על כך שזהר לא נסע איתו ועם נאשמים 4 ו-5 ברכב מגני תקוה להמשך המפגש, ועל כך שלאחר ששמע צעקות והתקרב, כל הנאשמים עמדו ליד זהר, למעט נאשמת 2 שנותרה ברכב. הוא חזר על כך שהוא רק שמע צעקות, אך לא ראה דבר. לדבריו, התיאור של זהר כי בשעה שהוא שוחח עמו ועם נאשם 4 הוא חטף מכה מאחור, לא היה ולא נברא.

דין והכרעה

אדון באישומים כסדרם, אחד לאחד.

האישום הראשון

54. באישום הראשון, יוחסו לנאשמים 1 ו-2 - עבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים ועבירה של החזקת וניהול מקום משחקים אסורים. לנאשם 3 יוחסה עבירה של סיוע להחזקת וניהול מקום משחקים אסורים. זאת, בהתייחס בפרט למשחקים שהתקיימו במועדון בראשון לציון.

55. **נאשם 1** כפר בקשר שלו למועדון. כאמור, הוא בחר לכפור כפירה כללית בכל הנטען בכתב האישום. דא עקא, שבשיחות השונות שנקלטו בהאזנות סתר ניתן לשמוע את נאשם 1 מציג את עצמו כשותף של נאשמת 2, אשר כמפורט להלן הוכח שהייתה מנהלת המועדון ומארגנת המשחקים בו.

56. כך בשיחה 3161 (ת/54ח') אומר נאשם 1 לאדם בשם יהושע שעמו שוחח "אתה מדבר עם משה שותף של אירית". נאשם 1 שואל את יהושע היכן הוא יפגוש אותו, ויהושע משיב לו כי אמר לנאשמת 2 שהוא מגיע ביום רביעי ומביא לה חלק מהכסף. שומעים גם את נאשמת 2 אומרת ברקע "מחר הוא בא עם הכסף?" ונאשם 1 עונה לה: "הוא בא עם הכסף". כך בשיחה 3198 (ת/54ה') אומר נאשם 1 לאדם בשם מושיקו כי הוא שותף של אירית והוא משוחח עמו על כסף שעליו להביא את הכסף בהקדם. וכך בשיחה 3505 (ת/54ב') בה משוחחים נאשמים 1 ו-2 ביניהם, נאשמת 2 משתפת את נאשם 1 בכך שהיא הכניסה אדם נוסף כשותף שלהם שכינויו "פרעה" ומעכשיו הם יקבלו 25% כל אחד.

57. מדובר בשיחות שנאשם 1 מנהל עם נאשמת 2 כמו גם עם אנשים אחרים, בתום לב, מבלי שהוא יודע שהוא מוקלט, ומכאן משקלן הרב. המסקנה העולה משיחות אלו מתעצמת נוכח העובדה כי נאשם 1 לא נתן הסבר מניח את הדעת לשיחות אלו בעדותו. הוא בעיקר טען שוב ושוב כי אינו זוכר ואינו יודע במה מדובר (עמ' 100 לפרוטוקול, שורות 5 ו-18, ועמ' 101, שורה 13). לגבי השיחה העוסקת בהכנסת שותף (שיחה 3505, ת/54ב') הוא טען כי אין לו כל קשר לדבר, ונאשמת 2 משתפת אותו בדבר הקשור אליה בלבד. זאת כאשר מהשיחה עולה אחרת. למעשה, ניכר היה כי הוא מנסה לכסות יותר מטפחיים על חצי טפח שגילה, באופן שלא ניתן ליתן אמון כלשהו בגרסתו, אשר הייתה כולה מגמתית, שעה שהוא טען כי אינו זוכר דבר למעט מעט פרטים שבחר לזכור.

58. גרסתו של נאשם 1 בבית המשפט, כי לא היה שותף בהחזקת המועדון או מקום הימורים אחר, וכי הוא אך היה אחראי על שחקנים ששחקו באותם מקומות כשהוא היה ערב לחובותיהם, לא זו בלבד שהיא גרסה בלתי הגיונית, לפיה נאשם 1 נטל אחריות על חובותיהם של אחרים, מבלי שנתן הסבר לתועלת שתצמח לו מכך, מלבד קבלת שקלים בודדים כדבריו, וכשהוא יצא שוב ושוב אך מופסד מהתנהלות זו, גם זאת לדבריו; אלא שמדובר בגרסה כבושה שלא בא זכרה, לא במשטרה - שם שמר נאשם 1 על זכות השתיקה, ולא בתשובתו לאישום.

59. ההלכה היא, כי מששתק נאשם במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות ההגנה (ע"פ 475/87 **מנדלפורסט נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(1), 818 (1989); ע"פ 597/88 **אנג'ל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(5), 221 (1992)). "עדות כבושה" ערכה ומשקלה מועטים ביותר, שכן, מטבע הדברים, הכובש עדותו, חשוד על אמיתותה.

60. אכן, שעה שיש בפיו של נאשם הסבר משכנע על שום מה נכבשה עדותו ומדוע החליט לחושפה דווקא בעת עדותו בבית המשפט, דין עדותו כדין כל עדות (ראו: ע"פ 190/82 **מרקוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(1), 225 (1983)); ע"פ 355/88 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 221 (1989)). לאמור, עדות כבושה אינה עדות פסולה והכל תלוי במשקל הראייה ובהערכתה. ואולם, במקרה זה, הנאשם נימק את שתיקתו, במשטרה, בחשדם של החוקרים כלפיו וביחסם אליו (עמ' 164 לפרוטוקול, שורה 11), ואולם אין בהסבר זה כדי לאיין את החזקה לפיה אדם אינו שומע אשמתו מוטחת בפניו והוא שותק ואינו דוחה את הטענות כלפיו. הדבר נכון בוודאי כאשר מדובר בעבירה חמורה המעמידה אותו בסיכון של עונש מאסר משמעותי. אדרבה, אם יכול היה ליתן הסבר לחשדות כלפיו ולהפיס את דעתם של חוקריו, מדוע לא עשה זאת.

61. נאשם 1 גם לא הביא למתן עדות את אותם שחקנים, עליהם, לשיטתו, פרש את חסותו, (סימון משיחה מס' 2250 - ת'54א' ואייל משיחה 1183 - ת'54ג'). הכלל הוא, כי חזקה על בעל דין שלאיימנעמבית המשפט ראייה שיש בה להכריע את המחלוקת לטובתו ולסייע בידו. אם נמנע בעל דין מהבאת עד או ראייה רלבנטית, ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו התייצב העד, ולו הובאה הראייה, העדות והראייה היו פועלות כנגדו.

62. ולבסוף, הקשר של נאשם 1 לנאשמת 2 בכל הקשור לניהול הדירה בראשון לציון, נלמד גם מעדותו של וובה, אשר סיפר כי נאשם 1 נטל חלק בגביית חובותיו בשל משחקי ההימורים בדירה בראשון לציון. גם בשיחה של נאשם 1 עם וובה (שיחה 4038 - ת'54יז) מתבטא נאשם 1: "אתה תבוא לשחק **אצלי**". נאשם 1 הסביר כי כוונתו הייתה לכך שוובה יגיע לשחק במקום בו כשהוא ירוויח הוא יכול לכסות את חובותיו כלפיו, בשל הקשר של נאשם 1 לאותם מקומות. הסבר לטיבו של קשר זה, מלבד להיותם מקומות המנוהלים על ידו, לא ניתן.

63. **באשר לנאשמת 2**, זו הודתה בתשובתה לאישום בארגון משחקים אסורים. בצדק נטען על ידי באת- כוחה, כי אין בהודאה זו כדי להרשיעה בעבירה של החזקה וניהול מקום משחקים אסורים. עם זאת, היא הודתה בכך במשטרה. כך בהודעה מיום 4.11.15 (ת'7) היא אמרה כי נאשם 1 היה שותף שלה בטקסס הולדם ומשחקי קלפים במועדו בראשון לציון (שורה 4). היא הוסיפה כי שכרה את המקום ומשלמת את דמי השכירות (שורה 7), ובהמשך תיארה כיצד ניהלה את המשחקים במקום (שורה 7 ואילך). בהמשך השיבה "אני" לשאלה מי ניהל את המקום (שורה 17). כך

בהודעה מיום 8.11.15 (ת/8) היא אמרה כי נאשם 3 מכיר את נאשם 1 "מאצלי מהמועדון ומהבית" (שורה 29). בהודעה מיום 19.11.15 (ת/9) הבהירה ממתי מועדון ההימורים בראשון לציון פעיל ומנוהל על ידי נאשם 1, השותף שלה (שורה 3). בהמשך נשאלה מתי הפכה לבעלת המועדון והשיבה כי שנה וחצי היא ניהלה את ההימורים (שורה 15).

64. לשאלת השימוש בהודעות, בשים לב לאובדן חלק מההקלטות והעדר תימלולים, אתייחס בשולי הכרעת הדין. ואולם כבר עתה יודגש, כי מדובר בהודעה שנאשמת 2 אישרה את נכונותה בחתימתה. לא נטען לפסלות ההודעות, נאשמת 2 ויתרה על זימונם של גובי ההודעה למתן עדות, ונאשמת 2 לא העידה וממילא לא שללה את העובדה כי אישרה את נכונות ההודעה בחתימתה. איני מוצא כל פגם במשקלן של הודעות אלו, וודאי שלא בקבילותן.

65. לצד הודעת נאשמת 2, עומדות הודעות העדים רוברט קרחילי (ת/32) ואופיר חן (ת/34) שהוגשו בהסכמה, תוך ויתור על חקירת מוסרי ההודעות, כך שלא ניתן לחלוק על תוכנם. מר קרחילי סיפר בהודעתו כי נאשמת 2 היא הבעלים של המקום (שורה 17), היא הייתה האחראית (שורה 31) ולה הוא היה חייב כסף (שם). מר חן סיפר כי נאשמת 2, אותה הכיר באקראי במקום עבודתו, הציעה לו לבוא לשחק במועדון (שורה 3). בהמשך, נשלחו לו הודעות על המשחקים שהתקיימו במועדון מהטלפון של נאשמת 2 (שורה 4).

66. בנוסף, תומכות במסקנה זו שיחות הטלפון להן בוצעו האזנות סתר. כך, בשיחה 2037 מיום 7.09.15 נאשמת 2 משוחחת עם בעלה (לפי זיהוי של מר קרחילי בהודעתו, ת/32, שורה 70) על דרך תשלום החוב על ידי קרחילי. ובשיחה 2160 מיום 8.09.15 משוחחים נאשמים 2 ו-6 (לפי זיהוי של מר קרחילי - ת/32, שורה 79) אודות תשלום שהוא שילם לנאשמת 2 על חשבון חובו לנאשם 6, כנגד חוב של נאשם 6 לנאשמת 2 (שורה 80). כשלמעשה, נאשם 6 בעדותו בבית המשפט אישר שהיו לו חובות לנאשמת 2 על רקע של משחקי הימורים (עמ' 138 לפרוטוקול, שורה 11). מכלול הנסיבות משייכות את החובות הללו למועדון, ונאשמת 2 בחרה שלא לעלות על דוכן העדים וליתן הסבר אחר לכך. וכך גם ביחס למסמך שנכתב בכתב ידה ומתעד את החובות (ת/38).

67. אכן, שלומי עזרא סיפר בהודעתו מיום 3.11.15 (ת/33), כי בעל הבית של המועדון היה נאשם 3 (שורה 28 ואילך), בעוד שנאשמת 2 הייתה מנקה ומלצרית (שורה 18). ברם, יש רגליים לסברה כי מר עזרא ביקש לחפות על נאשמת 2, וייתכן שכך הוא ראה את הדברים במועדון ומבלי שהיה לו מידע מבורר (שורה 37). כך או כך, אין בעדות יחידה זו כדי לסתור את כל האמור לעיל, בפרט מפיה של נאשמת 2 עצמה.

68. **באשר לנאשם 3**, הוא אישר בתשובתו לאישום את עובדות כתב האישום המתייחסות אליו. היינו, נטילת חלק בתפעול המועדון, תוך שהוא שימש כ"איש קש" ("קוף") שחתם על הסכם השכירות של המועדון מול בעל הדירה (הסכם השכירות החתום על ידי נאשם 3 - ת/36). הוא אמנם טען בתשובה, כי לא הבין את משמעות מעשיו, ואולם בסופו של יום הוא בחר שלא להעיד בעניין זה, וממילא לא ניתן לתת משקל לגרסה זו. בהקשר זה יצוין, כי לא מצאתי ממש בטענת נאשם 3 כי המאשימה היא זו האחראית לכך שהוא לא העיד בהעמדתו לדין יחד עם שאר הנאשמים. אין ברצון של נאשם שלא להפליל מי מהנאשמים אחרים כדי להועיל לו בעניין זה, שכן מצופה היה שהוא "יזעק" את גרסתו המלמדת על חפותו בבית המשפט (ראו: תפ"ח 1111/05 **מדינת ישראל נ' בסטיקאר** (פורסם בנבו, 3.12.06)).

69. בנוסף, נאשם 3 מסר לחוקר דוד לוי (ת/53) כי הוא "מתלמד" במקום, ותפקידו במקום לעמוד ולהראות נכוחות. גם על חקירתו של מר לוי, ויתרו הסניגורים והמזכר שרשם הוגש בהסכמה (וכך מופיעים הדברים גם בתמלול שהוגש - (ת/11ב', עמ' 39 שורה 17, 02:03:47).

70. ומעל הכול, עומדת הודעתו של שלומי עזרא שהוגשה בהסכמה (ת/33) שסיפר כי נאשם 3 הוא זה ש"ישוב על הקופה" והוא בעל הבית (שורה 28). הוא הוסיף כי נאשם 3 פנה אליו לא פעם על מנת לארגן שחקנים (שורה 39).

71. בכל אלו יש כדי להרשיע את נאשם 3 בעבירת הסיוע להחזקת וניהול מקום משחקים אסורים שיוחסה לו בכתב האישום.

72. בעניין זה יובהר, כי אכן בכתב האישום (גם בזה שתוקן בשנית), בחלק של הוראות החיקוק שבאישום הראשון, לא מיוחסת עבירת הסיוע לנאשם 3 כי אם לנאשם 2. ואולם, ברי כי מדובר בטעות סופר, שכן העובדות המפורטות בחלק הראשון מלמדות כי זו הכוונה, כפי שנכתב במפורש בסעיף 8. הטענה בדבר פגם זה, הועלתה לראשונה על ידי ב"כ נאשם 3 רק במסגרת הסיכומים, ומבלי שנתבקש רשות להעלותה, כפי שנדרש בהתאם להוראת סעיף 151 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בכל הנוגע להעלאת טענה לפי סעיף 149(3) לאותו חוק, בדבר פגם או פסול בכתב האישום. מה גם, שפגם טכני-פורמאלי בכתב האישום, שלא קיפח הלכה למעשה את הנאשם בהגנתו, לא יבא לביטול כתב האישום או לפסילת הדיון שקיים על פיו (ראו: יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים** (מהדורת תשס"ט), עמ' 926 ועמ' 1279) צודק גם ב"כ המאשימה, כי תוכן העבירה המיוחסת לנאשם 3 פורטה במפורש בכתב האישום (בסעיף 8 לעובדות האישום הראשון), וברור מכתב האישום כי אין כוונה לייחס את עבירת הסיוע לנאשמת 2, אחר שיוחסה לה העבירה המושלמת. לא היה אפוא, מקום לטעות מצדו של נאשם 3 בעניין זה. ומה גם, שבא כוחו של נאשם 3 בחלק הראשון של המשפט, התייחס במפורש לכך שהאישום הראשון מייחס לנאשם 3 עבירה של סיוע (ראו דבריו בעמ' 21 לפרוטוקול הדיון מיום 7.07.16, שורה 2), ואין מדובר בהפתעה או בדבר שלא היה ידוע לנאשם 3. הדיון התנהל כולו, מראשיתו, כשידוע לנאשם 3 כי באישום הראשון מיוחסת לו עבירת סיוע להחזקת וניהול מקום משחקים אסורים.

הוכחו אפוא כל העבירות המיוחסות לשלושת הנאשמים באישום זה. ואולם, צודק ב"כ נאשם 1 בסיכומיו, כי לא ניתן לקבוע על סמך חומר הראיות את משך התקופה בה ביצעו נאשמים אלו את העבירות, ולא ניתן לקבוע קיומן של "דירות הימורים" כנטען בכתב האישום, מלבד המועדון.

האישום השני

73. באישום השני יוחסו לנאשמים 4 ו-6 עבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים ועבירה של החזקת וניהול מקום משחקים אסורים, בהתייחס לדירה בגני תקוה (הדירה).

74. אכן, **נאשם 4** טען בתשובה לאישום, כי הוא לא ארגן את המשחקים שהתקיימו בדירה ואין לו כל קשר אליה. הוא הוסיף, כי לא שיחק בה משחקי הימורים וכי הוא כלל אינו יודע לשחק. ואולם לא רק שדברים אלו נסתרו מדבריו

של נאשם 6 שסיפר שנאשם 4 הוא שחקן הימורים; אלא שדברים אלו עומדים בסתירה גמורה לדברים שנאשם 4 מסר בהודעותיו במשטרה. שם הוא הודה במפורש כי הוא ונאשם 6 שותפים בהפעלת הדירה. כך בהודעה מיום 5.11.15 (ת/16) הוא ציין כי הוא, זהר ונאשם 6 קבעו להיכנס כשותפים בגני תקווה שם שיחקו טקסס הולדם (שורה 9), וכך בהודעה מיום 11.11.15 (ת/17) הוא ציין כי הוא שותף של נאשם 6 (שורה 96). כאשר הוצגה לו הודעה שנאשם 6 שלח לו בטלפון הנייד שימחק את כל ההודעות שקשורות בעסק כדי שלא תהיה בעיה, הוא משיב כי נאשם 6 דיבר על העסק ו"לא צריך ששחקנים ומשטרה ידעו שאנחנו מפעילים עסק" (שורה 98). יצוין, כי נאשם 4 חתום על הודעות אלו, לא נטענה כל טענה כנגדם, ואף צוין כי אין צורך בחקירת גובה ההודעה. כאמור, נאשם 4 בחר שלא להעיד וממילא לא ניתן כל הסבר לעולה מהודעות אלו, ולמעשה הודאותיו אלו, בניהול והחזקת הדירה וארגון המשחקים בה.

75. לצד הודאתו של נאשם 4, עומדת עדותו של זהר אשר ציין כי נאשמים 4 ו-6 היו בדירה (עמ' 63 לפרוטוקול, שורה 2). הוא אמנם לא ציין כי הם היו בעלי המקום או המארגנים, אך בהודעתו במשטרה (ת/57) - אשר הוגשה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות ואותה יש לבכר על פני עדותו בבית המשפט, כפי שיפורט להלן - ציין זהר (ת/57), כי הוא שיחק במועדון (היא הדירה) שהבעלים שלו הם נאשמים 4 ו-6 (שורה 14). למעשה, במהלך עדותו בבית המשפט הוא עבר על ההודעה, ולאחר מכן ציין את המקומות שבהן לשיטתו החוקר רשם דברים שלא אמר, ודברים אלו לא נמנו על ידו בין הדברים שלטענתו הוא לא אמר לחוקר.

76. גם ההתכתבויות בין זהר ונאשם 4 תומכות במסקנה זו. כך, ביום 28.06.15 כתב זהר לנאשם 4 (ת/50): "באתי עבדתי מגיע לי כסף" והוא שואל את נאשם 4 "למה אתה לא נותן לי אותו?" בתשובה, נאשם 4 כותב לו "אני לא מתכוון להעביר כלום, בקרוב תהיה פגישה ותקבל מה שמגיע לך ביושר". בהמשך כותב לו זהר: "בינתיים אתם עשיתם ארגזים של כסף... אתה וחיים (נאשם 6 - א.ס.)". למחרת, ביום 29.06.15 ביקש זהר מנאשם 4 "את האפשרות לחלק אצלך פעם בשבוע, אני רק רוצה לסגור את החובות שיש לי, ואנסה לעשות כמיטב יכולתי לעזור עם שחקנים..."

77. למעשה, צודק ב"כ המאשימה, כי בתשובה לאישום השלישי, ציין נאשם 4 בעצמו כי זהר היה דילר בדירה (עמ' 17 לפרוטוקול, שורה 17), דברים העומדים בסתירה גמורה לטענתו כי אינו יודע דבר אודות הדירה.

78. לצד כל זאת, גם עומדת עדותו של נאשם 6 אשר ציין כי נאשם 4 היה שותף שלו בניהול הדירה, הביא שחקנים, והרוויח 200 ₪ על כל שחקן שהביא בז'יטונים (עמ' 147 לפרוטוקול, שורה 1 ואילך, ובעיקר בשורה 18) כמו גם בדברים שמסר נאשם 6 בהודעתו במשטרה (ת/22, שורה 29).

79. **באשר לנאשם 6**, גם הוא כפר במיוחס לו בתשובה לכתב האישום. ואולם בהודעה שמסר במשטרה הוא הודה שהוא ונאשם 4 היו שותפים. כך בהודעתו מיום 13.12.15 (ת/23) הוא משיב לחוקר כי הוא ונאשם 4 "היו כמו שותפים", כל אחד מהם היה מביא שחקנים (שורה 139), ולאחר תשלום של 500 ₪ לבעל הדירה עבור כל יום משחק, הוא, נאשם 4 וזהר חלקו ברווחים: 40% לו, 40% לנאשם 4, ו-20% לזהר, ככל שהוא היה מביא שחקנים (שורה 149).

80. אמנם נאשם 6 טען בעדותו בבית המשפט כי ההודעה על חלוקת הרווחים מניהול דירת ההימורים אינה נכונה

והדברים לא נאמרו על ידו (עמ' 137 לפרוטוקול, שורה 8 ועמ' 150, שורה 16), ואולם לא זו בלבד שהוא חתום על ההודעה, ולא נשמעה כל טענה כלפי ההודעה הכתובה, אלא שמדובר בטענה שאינה אמת, שכן החקירה הוקלטה והדברים מופיעים בתמלול שלה (ת/23ב' - עמ' 58, שורה 1485). בכך גם יש ללמד על חוסר מהימנותו של נאשם 6 בעדותו בבית המשפט.

81. גם לצד הודאה זו של נאשם 6, עומדת עדותו של זהר אשר ציין כי נאשמים 4 ו-6 היו בדירה (עמ' 63 לפרוטוקול, שורה 2). כאמור, הוא אמנם לא ציין כי הם היו בעלי המקום או המארגנים, אך בהודעתו במשטרה (ת/57, שורה 14), הוא ציין כאמור את דבר היות נאשמים 4 ו-6 בעלי המקום, וכפי שעולה מההתכתבויות בין זהר ונאשם 4, כמפורט לעיל.

82. יתרה מזאת. למעשה, בעדותו של נאשם 6 בבית המשפט ניתן לראות ראשית הודיה, בכך שהוא אמר שידע שמדובר במעשים שאינם חוקיים (עמ' 150 לפרוטוקול, שורה 23), ולא במשחק בין חברים כפי שנטען על ידי סגורו בסיכומיו.

83. צודק ב"כ המאשימה כי יש לדחות את טענת ב"כ נאשמים 4 ו-6 כי מדובר היה במשחקים בין חברים, החוסים תחת ההגנה הקבועה בסעיף 230 לחוק העונשין, לפיו, האיסורים המתייחסים למשחקי הימורים לא יחולו שעה שערכתם מכוונת לחוג אנשים מסויים, הם אינם חורגים מגדר שעשוע או בידור ואינם נערכים במקום משחקים אסורים או במקום לעריכת הגרלות או הימורים. ראשית, יש צדק בטענת ב"כ המאשימה כי ההסבר הראשוני של נאשם 6 כי מדובר במשחק בין חברים, היה במענה לשאלת בא-כוחו: "חברים?" (עמ' 131 לפרוטוקול, שורה 22), שאלה מדריכה ומכוונת, ואין מדובר בדברים שהנאשם אמר מעצמו. שנית, העובדה, כי נאשם 6 לא ידע לנקוב ולו בשם אחד של אותם "חברים" קבועים מ"חוג החברים" ששיחקו עמו, ורק לאחר שנשאל פעם נוספת נקב בשמות פרטיים, אותם יכול היה לשלוף על אתר ואין בהם כדי ללמד על קיומם של אנשים כאלו, מלמדת כי אין ממש בטענה זו. מדובר באנשים ששיחקו במקום ולא ניהלו אותו, ואין אפוא, יסוד לטענה כי הוא לא פרט את שמותם מתוך רצון שלא לסבכם. בפרט, בשים לב לתקופה הארוכה שחלפה מאז. אדרבה, במענה לשאלה בדבר שמות ה"חברים" השיב נאשם 6 כי לא ניתן לצפות ממנו לזכור שמות של אנשים "מתחלפים" (עמ' 145 לפרוטוקול, שורה 16 ועמ' 146, שורה 23). האמירה על חלוקת הרווחים בינו ובין נאשם 4 וזהר על יסוד הבאת שחקנים (הן בהודעה כאמור והן בבית המשפט בעמ' 146 לפרוטוקול, שורה 25) מלמדת כי אין מדובר במשחקי הימורים שערכתם מכוונת לחוג אנשים מסויים, ומדובר במשחקי הימורים הנערכים במקום בו נערכים משחקים אסורים.

הוכחו אפוא, העבירות המיוחסות לנאשמים 4 ו-6 באישום זה.

האישום השלישי

84. אין ספק, כי אישום זה מהווה את לבו של כתב האישום, ולו בשל כך שהוא כולל את כלל הנאשמים. אישום זה מייחס לכלל הנאשמים עבירה של סחיטה בכוח ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, בשל אירוע מיום 30.06.15, בו הותקף זהר, במפגש בו, לפי הטענה, נכחו כלל הנאשמים, במטרה לסחוט ממנו לפרוע את חובותיו לנאשמים.

85. יצוין, כי לאירוע שני חלקים. האחד, בדירה או בגינה סמוכה לה, לגביו אין מחלוקת כי נכחו בו כלל הנאשמים. והשני, לגביו נטען כי במהלכו התרחשה התקיפה, במרחק של מספר דקות נסיעה מהדירה. באשר לחלק השני קיימת מחלוקת בשאלה, מי מהנאשמים נכח בו, מה התרחש בו, והאם נכון לייחס את שהתרחש בו, ככל שמדובר בתקיפה ובסחיטה בכוח, לכלל הנוכחים.

86. ייאמר כבר עתה, כי המסקנה העולה ממכלול הראיות היא שחובו של זהר לבעלי שני מקומות ההימורים (המועדון והדירה), כמו גם עבודתו כדילר בשני המקומות, בניגוד לרצונם של בעלי שני המקומות, הביאה את כלל הנאשמים ליזום מפגש עם זהר בדירה בגני תקוה או בסמוך לה. מראש, היה ידוע, למצער לחלק מהנאשמים, כי לא יהיה מדובר במפגש נעים ומקובל, והוא יכלול מעשים "של בית סוהר". השיחה בין הנאשמים, כולם, לזהר, בדירה או בסמוך לה, עלתה לטונים גבוהים, ואז נתבקש זהר לנסוע עמם למקום סמוך. כלל הנאשמים נסעו לאותו מקום, חשוק ומבודד. שם הוכה זהר על ידי מי מהנאשמים ונפגע.

87. אכן, אין עדות ישירה, גם לא של זהר, באשר לזהות התוקף או התוקפים של זהר בחלק השני של המפגש. עם זאת, אין מקום לספק, כי מדובר היה באחד מהנוכחים במקום או יותר, שפעל, או פעלו, לשם אותה מטרה לשמה התכנסו כלל הנוכחים, ולמעשה כפי שיפורט להלן, כלל הנאשמים. מטרה זו הייתה כאמור, למצער, בין היתר, דרישת החוב מזהר והדרישה ממנו לעבוד בשני המקומות. האפשרות שהנאשמים אמנם התאספו במקום יחד עם זהר למטרה אחרת, ואך במקרה נזדמן למקום אדם אחר שאינו קשור אל הנאשמים ותקף את זהר מסיבות אחרות, אינה מסתברת בעליל, ולמעשה אינה קיימת. הנאשמים שהעידו בבית המשפט לא טענו זאת, האחרים לא העלו אפשרות זאת בבית המשפט מאחר שבחרו שלא להעיד, וגם בהודעותיהם במשטרה לא מסרו גרסה שכזו.

88. גם הטענה, כי האלימות לא הייתה צפויה על ידי כלל הנאשמים שהגיעו לחלק השני של המפגש ולא היה ידוע למי מהם כי כך יתפתחו הדברים, אינה מסתברת ויש לדחותה. מכלול הנסיבות, תוכן הדברים בין הנאשמים לזהר בחלק הראשון של המפגש, שהיה מלווה בצעקות והטחת דברים בטונים גבוהים, אמירות של חלק מהנאשמים לקראת המפגש, ביניהם ובין מי מהם לזהר, ובעיקר - המעבר מהדירה או מהגינה הסמוכה לה, במהלך השיחה, אל מקום חשוק, שבני אדם אינם מסתובבים בו, ללא כל סיבה הנראית לעין, מלמדת על הכוונה לנקוט כנגד זהר מעשים שטוב לעשותם כשהם מוסתרים מעיני בני אדם. נהיר לחלוטין, כי אין ממש בטענה כי השיחה הרועשת בנוכחות בני אדם בדירה או בסמוך לה, הם אלו שהביאו את הנאשמים - כולם - להסיע את זהר אל מקום מרוחק ומבודד. לא הייתה כל סיבה אחרת לאותה נסיעה. נאשמים 2-5 לא נתנו לה הסבר משבחרו שלא להעיד, נאשם 1 לא נתן לה הסבר, משלל - בשקר - את דבר נוכחותו בה, ונאשם 6 גם הוא לא נתן הסבר מניח את הדעת לנסיעתו עם שאר הנאשמים וזהר לאותו מקום.

ומכאן לפירוט הראיות התומכות במסקנות אלו.

89. **נאשם 1** כפר בנוכחותו במפגש בחלקו השני, אך הדבר נסתר, ראשית מתוך האיכון של הטלפון הנייד שלו (ת/51), המלמד על נוכחות של כשעה וחצי באזור. בהקשר זה יצוין, כי בניגוד לטענת ב"כ נאשם 1 בסיכומיו, נאשם 1 שלל כי התגורר במקום בו אוכן, כפר אז"ר. טענתו, כי לא נטל חלק פעיל בחלק הראשון של המפגש נסתרת מעדות של נאשם 6 אשר העיד כי נאשם 1 צעק על זהר (עמ' 172 לפרוטוקול, שורה 3 ובהודעתו במשטרה ביום 13.12.15 -

ת/23, שורה 57). הוא הגיע לחלק הראשון של המפגש באופן יזום ולא באקראי, יחד עם נאשמים 2 ו-3 (שיחה 1146 עם נאשם 3 - ת/54 ושיחות 1444 - ת/54טו ו-1409 - ת/54טז עם נאשמת 2), וכאמור שהם במקום זמן רב, כשעה וחצי (ת/51) ולא אך שתי דקות כפי שטען בעדותו (עמ' 154 לפרוטוקול, שורה 2). נאשם 6 אף העיד, כי נאשם 1 נכח בחלק השני של המפגש (עמ' 163 לפרוטוקול, שורה 20), בניגוד לטענתו השקרת של נאשם 1 גם בעניין זה.

90. **נאשמת 2** הודתה בתשובתה לאישום בנוכחותה בשני חלקי המפגש. היא לקחה חלק בתכנון המפגש כפי שעולה גם מהודעתה מיום 19.11.15 (ת/9). יצוין כבר עתה, כי נאשמת 2 אינה יכולה להיבנות מדברים שאמרה בהודעתה במשטרה, כמו הכחשתה את השתתפותה באלימות כלפי זהר, או דברים שצעקה לעבר התוקפים שיחדלו ממעשיהם (ת/8, שורה 3. אגב, אימרה שיש בה לחזק את המסקנה בדבר תקיפתו של זהר), שעה שהיא בחרה שלא להעיד בבית המשפט ולהעמיד את דבריה במשטרה לבחינה וצירוף בכור החקירה הנגדית. הכלל הוא, כי כאשר מוגשת אמרתו של נאשם שנמנע מלהעיד במשפטו, יש כוח ראיתי רק לאותם חלקים מהאמרה העומדים לחובת הנאשם, אך לא לחלקים שהיו עשויים לעמוד לזכותו, לו היה מעיד במשפטו. לאמור, נאשם לא יוכל להסתמך על אמרתו בחקירה שפועלות לזכותו, אלא אם העיד עליה, העמיד במבחן החקירה הנגדית, ואישר אותן במסגרת עדותו בבית המשפט (ע"פ 2592/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.07.16); ע"פ 1828/14 דאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.06.19)).

91. **גם נאשם 3** אישר בתשובתו לאישום את נוכחותו בשני חלקי המפגש, וכאמור, הוא הגיע אליו באופן מתוכנן ויזום עם נאשם 1 ונאשמת 2 (ת/53, ובתמלול ת/11ב' - 02:13.22). למעשה, נאשם 3 מאשר בדבריו במשטרה (ת/53, ובתמלול ת/11ב' - 02:13.54 ואילך) שהייתה אלימות כנגד זהר, ואף את העובדה שהוא דחף אותו, ושנאשמים אחרים בעטו בזהר והיכו אותו. בנוסף, נאשם 6 אישר בעדותו כי במקום נכחו ליד זהר, מיד לאחר שהוא שמע צעקות, נאשמים 1, 3 ו-5 שעמדו בסמוך לזהר (עמ' 178 לפרוטוקול, שורה 20 ובהודעתו במשטרה מיום 10.12.15 - ת/22, שורה 78).

92. בסיכומי, טען ב"כ נאשם 3, כי יש לתת משקל מלא לגרסתו של נאשם 3 במשטרה באופן שלא ניתן "להעמיס" עליו יותר ממה שהוא הודה בו, בשים לב לכך שהוא היחיד מבין הנאשמים שבחר למסור למשטרה גרסה מלאה (ת/53). בשל כך נטען, יש לקבוע כי נאשם 3 אך נגרר לאירוע, ואינו מודע לאלימות שהולכת להינקט כלפי זהר. אדרבה, הוא ביקש לעצור את האלימות והפריד בין הניצים, כשבמסגרת זו הוא דחף את זהר, כחלק מניסיון ההפרדה ולא כתקיפתו של זהר.

93. דא עקא, שכאמור, משעה שנאשם 3 בחר שלא להעיד בבית המשפט, תהא הסיבה לכך אשר תהא, ולא לאפשר את חקירתו על גרסתו זו במשטרה, בפרט שהוא מסר מספר הודעות שלא בכולן שיתף פעולה (ת/10 - ת/14), ולא בכולן מסר גרסה דומה לזו שמסר לבסוף, אין מקום לקבל את גרסתו, כפי שטוען בא-כוחו שיש לעשות, כ"כזה ראה וקדש". ממילא גם את ההסבר כי דחיפתו את זהר כדי להגן עליו לא ניתן לקבל משעה שנאשם 3 בחר שלא להעיד, ויש לקבוע כי הוא דחף אותו כחלק מהתקיפה.

94. **נאשם 4** אישר כי נכח במפגש וכי הוא אף היה ממארגניו והיה מי שדאג להתייצבותו של זהר למפגש. תוכן

הודעותיו לזהר יומיים לפני המפגש, ביום 28.06.15 (ת/50): "נדבר בשולחן אתה בבעיה גדולה זהר הרבה יותר ממני", ו"אתה עושה טעויות של בית סוהר. אני בקשתי שלא יעשו לך כלום עד שיושיבו אותך בשולחן ויתברר הכל", מלמדות על הכוונה בארגון המפגש ומטרתו. גם הדברים שכתב לזהר יומיים לפני המפגש (ת/50) "תקבל מה שמגיע לך ביושר", מלמדים על מטרה זו. צודק ב"כ המאשימה כי הקשר הדברים מלמד כי אין מדובר בקבלת כסף, כפי שעולה מהמשך הדברים: "אנחנו נעשה פגישה בקרוב... אני יראה (כך במקור - א.ס.) לך הרבה דברים על יושר וכנות... ועוד הרבה דברים שיפתיעו אותך, אז קח כמה ימים תתכונן ותבוא מוכן כמו שצריך עם הרבה תשובות ולא רק לי...אתה תבין הרבה דברים בקרוב ולא ממני.... אני הבעיה הקטנה שלך, בקרוב תבין הכל... אתה בבעיה גדולה זהר, הרבה יותר גדולה ממני... אתה עושה טעויות של בית סוהר, אני בקשתי שלא יעשו כלום עד שישבו איתך בשולחן ויתברר הכל...". אין מדובר אך בביטויים של כעס לגיטימי, כטענת ב"כ נאשם 4 בסיכומיו, כי אם באיומים של ממש. לו היה נאשם 4 עולה לדוכן העדים ונותן פשר אחר לדברים, ניתן היה לדון בפרשנות זו. משבחר שלא לעשות זאת, הרי שהדברים מדברים בעד עצמם.

95. גם **נאשם 5** הודה בתשובתו לאישום כי נכח במפגש על שני חלקיו. הוא היה בקשר עם נאשמת 2 עובר למפגש ואמר לו על רצונו להגיע למפגש עם זהר, ויידע אותה בדברים שזהר כתב על המועדון שלה (ת/46). בסמוך לאחר האירוע, כתב נאשם 5 לאשתו "פתחתי אותו" (ת/46) ולשאלתה "מפגר, למה אתה?" השיב: "ככה, כי אותי הוא דפק והוא ניקנס גם בשבילי". כשהסבר לכך כמובן לא ניתן, משבחר נאשם 5 שלא להעיד. בכך יש ראשית הודיה של נאשם 5, ואף למעלה מכך. ויודגש. בסיכומיו, הפנה ב"כ נאשם 5 להסבריו של נאשם 5 במשטרה לדבריו אלו, כאילו היה מדובר בדברי התרברבות בעלמא (ת/21, שורות 286 ואילך ושורות 306 ואילך). דא עקא, שכאמור, משעה שנאשם 5 בחר שלא להעיד אין מקום ליתן משקל להסבריו אלו, שלא הועלו בבית המשפט, ולא ניתן היה לבחון בחקירה נגדית. דברי נאשם 5 לאשתו "פתחתי אותו..." כי אותי הוא דפק והוא ניקנס גם בשבילי" מדברים בעד עצמם. ככל שנאשם 5 ביקש ליתן להם הסבר הסותר את תוכנם הפשוט, היה עליו להעלות הסבר זה בבית המשפט ולהעמיד עצמו לחקירה בעניין זה. מה גם, שגם בחקירתו במשטרה, ההסבר לדבריו לאשתו, לא ניתנו כמענה ראשוני לשאלתו אודות פשר הדברים כי אם רק בשלב מאוחר יותר של החקירה. התייחסותו הראשונה לדברים שכתב לאשתו הייתה "אין לי הסבר, עברה חצי שנה, אני לא אמור לזכור את זה" (ת/21, שורה 107).

96. **נאשם 6** הודה בבית המשפט בנוכחות בשני חלקי המפגש והיה שותף בתכנונו.

97. הנה כי כן, מדובר במפגש שכלל הנאשמים נטלו בו חלק, היו בעלי אינטרס מובהק כנגד זהר, הם הגיעו אליו בכוונה תחילה, לאחר תכנון ולא הזדמנו למקום באקראי. כל השישה נסעו מהדירה אל אותו מקום נסתר יחד עם זהר, ועמדו בסמוך אליו, במרחק כזה או אחר, בזמן תקיפתו על ידי מי מהם.

98. המסקנה כי זהר הותקף ונפגע באירוע מבוססת ראשית לכל על עדותו של זהר בבית המשפט כי קיבל מכה מאחור ונפל (עמ' 63 לפרוטוקול, שורה 28). הנה כי כן, על אף שזהר ביקש להימנע מלהפליל את הנאשמים ולהכחיש את אירוע התקיפה, הוא אישר קבלת מכה שהביאה לנפילתו.

99. בהקשר זה יצוין, כי עדותו של זהר מלמדת בעליל כי הוא ביקש להרחיק את עצמו מהפללת הנאשמים, חרף

הדברים הברורים שהוא סיפר במשטרה. אין כמעט פרט אחד מהדברים שמסר במשטרה שלא הוכחו על ידו בבית המשפט. הן בכל הנוגע להיכרותו עם הנאשמים, הן בהכחשת אירוע התקיפה על חומרתו, הן בהכחשת תוצאות התקיפה והן בהכחשת מטרות. ברי, כי יש להעדיף את עדותו במשטרה, אשר נאמרה בסמוך לאירוע, בפרט כשטענתו של זהר כי דברים שנרשמו מפיו על ידי החוקר מבלי שהוא אמר אותם (היכרותו עם נאשמת 2 דרך הטקסט הולדום, הרגשת הפחד במפגש ובנסיעה ברכב, תיאור המכות שחטף, ואמירתו כי ירד לו דם מהפנים וכי היה בבית חולים), נסתרים מתייעוד החקירה שלו בהקלטה, כפי שניתן לראות בתמלול (ת/57א' - 00:11:22, 00:15:15, 00:17:39, 00:20:04, 00:22:09, 00:24:28, 01:08:08, 01:08:38). גרסתו כי המפגש היה בשל כך שהוא שלח הודעה לנאשם 5 שלא ילך לשחק במועדון, דבר שהכעיס את נאשמים 2, 4 ו-6, ולא בשל חובו לנאשמים, אינה עולה בקנה אחד עם דבריו במשטרה, שאמנם המצב בו הוא עבד בשני המקומות הכעיס את הנאשמים, אך ביסוד הדבר עמדו חובותיו לשני המקומות, אותם כיסה באמצעות עבודתו שם, ואינה עולה בקנה אחד עם שאר הראיות כמפורט לעיל. גם החיבור של כלל הנאשמים לאותו אירוע, תומך במסקנה שמטרת הפגישה הייתה חובותיו לשני המקומות ולא הדברים שאמר לנאשם 5 כנגד המועדון. יש לציון כי עובדת חובו של זהר לשני המקומות, אושרה על ידי זהר בעדותו בבית המשפט (עמ' 76 לפרוטוקול, שורה 15).

100. יש אפוא, להעדיף את גרסתו של זהר במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט. גרסתו במשטרה הייתה כי הוא שיחק אצל נאשמת 2 במועדון בראשון לציון ולא הכיר את נאשם 1. הוא הפסיד וצבר חובות, ועל כן הגיע לסיכום עם נאשמת 2 כי הוא יעבוד אצלה כדילר ויביא שחקנים כנגד החוב או חלקו. אלא שבמקביל, הוא גם עבד כדילר בדירה בגני תקוה, אצל נאשמים 4 ו-6, גם שם כדי לכסות את חובותיו כלפיהם. מצב דברים זה, שנגלה לשני הצדדים, לא מצא חן בעיניהם, ולשם כך נאשם 4 קבע פגישה משותפת הכוללת גם את נאשמת 2, בסמוך לדירה בגני תקוה. לפגישה הגיעו, לדברי זהר, נאשמים 2, 4, 5 ו-6 ושני אנשים נוספים "מהצד של נאשמת 2". בפגישה הטיחו בו נאשמת 2 ונאשם 4 את טענותיהם על עבודתו בשני המקומות ועל הודעה ששלח לנאשם 5 אודות המועדון בראשון לציון. לדבריו, במשטרה, הוא חש מפוחד ומאויים כשהוא עלה על הרכב בנסיעה מהדירה לאותו מקום חשוך ומבודד, ומהסיטואציה שהייתה מלווה בצעקות.

101. בשלב מסוים, הם נסעו למקום אחר, כשדבריו הוא נסע ברכב כחמש דקות עם נאשמים 4 ו-6, והבחין ברכב נוסף שנסע אחריהם. כשהגיעו לפרדס חשוך, שאין מחלוקת שלא היו בו אנשים, הוא יצא מהרכב יחד עם נאשמים 4 ו-6 ואז הוא הותקף, תחילה במכה מאחור, ולאחר מכן הוא ספג בעיטות וסתירות כשהוא שוכב על הקרקע ומנסה להתגונן. הוא נשרט בידיו ודימם מפניו. בהמשך תאר את הכאבים מהם סבל.

102. הדברים שכתב זהר לנאשם 4 (ת/50) כשלעצמם מבססים גם הם את המסקנה כי אכן זהר הותקף ונפגע, שכן ביום 3.07.15 הוא הרגיע את נאשם 4 באמרו כי למשטרה יספר כי הוא נפל. בהמשך, ביום 12.07.15 כותב זהר לנאשם 4 כי תהיה לו בעיה להגיע לבד "אחרי הפעם האחרונה של מה שקרה" והוא מוסיף בטרוניה כי "נתת לי את המילה שלך שלא יקרה כלום... לא בא לי שאמא שלי תתחרפן עוד הפעם ולך תדע, לא רוצה בעיות עם אף אחד". הוא הוסיף ביחס למשטרה "התקדרו (כך במקור - א.ס.) אבל לא הלכתי... אין לי מה להגיד להם... ביני לבינך אני עשיתי טעות ושילמתי עליה מחיר כבד".

103. הודעה נוספת שכתב ביום 12.07.15 לנאשמת 2 (ת/52), כי הוא שכב במיטה בבית שבוע אחרי האירוע, תומכת אף היא מסקנה זו. דברים דומים הוא כתב לנאשמת 2 ביום 2.08.15 (ת/52): אחרי אותו לילה מקולל שאני רוצה לשכוח אותו שלאחריו שבוע וחצי שכבתי בבית מת מכאבים, אבל כנראה שזה הגיע לי..."

104. בנוסף, מסקנה זו נתמכת מעדותו של נאשם 6 שהעיד כי שמע צעקות, וכשהגיע לזהר הבחין שהוא מדמם משפתו ונועל נעל אחת בלבד (עמ' 134 לפרוטוקול, שורה 5).

105. המסקנה נתמכת גם בעדות אמו של זהר, גב' קוטא, אשר העידה כי הבחינה בשריטות בפניו של בנה (עמ' 27 לפרוטוקול, שורה 13, ועמ' 32, שורה 8). העובדה כי גב' קוטא אכן הבחינה בפגיעה גופנית בבנה, נתמכת מדבריה במשטרה (הודעה מיום 9.11.15 - ת/55), כי לאחר שבנה, זהר, סרב לספר לה מה ארע, ורק אמר לה כי הייתה מריבה בעבודה, היא פנתה לעובר אורח ברחוב וביקשה ממנו שיתקשר לזהר ויצג את עצמו כחוקר. מעשה זה מלמד כי גב' קוטא אכן התרשמה כי בנה נפגע. אכן, בבית המשפט, גב' קוטא הכחישה כי התקיימה שיחה שכזו בינה לבין עובר האורח. ברם, צודק ב"כ המאשימה כי הדברים שכתב זהר לנאשם 4 ביום 3.07.15 (ת/49), בהם עדכן את נאשם 4 שאמו הגישה תלונה ושהתקשרו אליו מהתחנה, אך אל לו לנאשם 4 לדאוג כי הוא יגיד שהוא רק נפל, תומכים בכך שהדבר אכן קרה, ובכך יש כדי להצדיק את העדפת האמרה במשטרה על פני עדותה הסותרת בעניין זה בבית המשפט, באופן שמתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 10א לפקודת הראיות, ובפרט כשגב' קוטא עצמה אמרה בהמשך עדותה בבית המשפט שהיא אינה זוכרת אם הדבר קרה אם לאו (עמ' 29 לפרוטוקול, שורה 13).

די באמור כדי לקבוע כי זהר הותקף על ידי מי מהנאשמים במהלך החלק השני של המפגש.

106. מעבר לצורך יצוין, כי בכל הנוגע לנאשמים 2-6 אלו אישרו בהודעותיהם במשטרה את דבר תקיפתו של זהר בחלק השני של המפגש (נאשמת 2 - ת/7, שורה 144 ואילך; נאשם 3 - ת/57; נאשם 4 - ת/16, שורה 27 ואילך; נאשם 5 - ת/21, שורה 234 ואילך; נאשם 6 - ת/22, שורה 55 ואילך), ודברים מחזקים מסקנה זו בכל הנוגע אליהם עצמם.

107. צודק ב"כ המאשימה כי אין מדובר אך באירוע של תקיפה, כי אם גם באירוע שעניינו היה סחיטה בכוח של זהר.

108. ראשית, כך עולה מדבריו של זהר, כי הרקע לפגישה היה חובותיו, כשהוא הזכיר חובות לנאשמת 2 ולנאשם 4 (עמ' 76 לפרוטוקול, שורה 15), וכן בשל כך שנאשמים 2 ו-4 גילו כל אחד, שהוא עובד אצל השני. כך גם עולה מההתכתבויות בין זהר לנאשם 4 לקראת הפגישה (ת/52).

109. נאשם 1 נכח, גם לפי גרסתו, בחלק הראשון של המפגש, ליד הדירה. הוא הגיע לשם בכוונת מכוון, על ידי נאשמים 2 ו-3 שאספו אותו (שיחה 1446 - ת/54ד', שיחה 1444 - ת/54טו', ושיחה 1409 - ת/54טז'). מטרת הפגישה הייתה אפוא לבוא בדרישות לזהר.

110. הסבר אחר לפגישה לא ניתן, לא על ידי נאשמים 2, 3, 4 ו-5 שבחרו שלא להעיד ולא למסור גרסה בבית המשפט. ושוב, ב"כ נאשם 1 הפנה בסיכומיו לדברי נאשם 5 במשטרה "אם הייתי יודע שאני עולה לאוטו ולא נוסעים בכדי לדבר, לא הייתי עולה" (ת/21, שורה 308). ואולם, כאמור, נאשם 5 ביקש שלא לפרט גרסה זו בפני בית המשפט ולהעמידה לחקירה נגדית, והוא אינו יכול להיבנות ממנה. דווקא נאשם 1 אישר בעדותו כי תוכן הפגישה היה חובותיו של זהר, שכן לדבריו מהרגע שהבין שזהר אינו כופר בחובותיו, הוא לא ראה צורך להישאר במקום. בגרסתו של נאשם 6 כי המפגש עם זהר היה בשל הודעה שזהר שלח לנאשם 5 ועורר עליו את כעס של האנשים, לא ניתן כאמור ליתן אמון, נוכח הסתירות שבדבריו וסתירתו את העדויות האחרות. מה גם, שייתכן שזו הייתה אחת הסיבות למפגש אך לא היחידה.

111. אדרבה, בהודעתו במשטרה מיום 13.12.15 (ת/23), תיאר נאשם 6 שיחה בין נאשמת 2 לנאשם 5 בנוכחות נאשם 1 שקדמה להגעתו של זהר למפגש, כשנאשם 5 תיאר כיצד זהר לכלך על המועדון של נאשמת 2, והדברים הכעיסו את נאשמים 1 ו-2 (שורה 56). דברים דומים נשמעו מפיו גם בבית המשפט (עמ' 170 לפרוטוקול, שורה 8). במשטרה, הוסיף נאשם 6, כי נאשם 5 אמר לנאשמת 2 עובר למפגש ובסמוך לו, כי הוא מתכוון לדרוש מזהר שישלם את הכסף (ת/23, שורה 57).

מכאן, שהכוונה הייתה לסחוט מהנאשם בכוח את תשלום חובותיו. מה גם, שאף הדרישה ממנו שלא ליטול חלק במשחקי ההימורים בשני המקומות, גם היא סחיטה.

112. עוד יצוין, כי למצער בכל הנוגע לנאשמת 2, היא ציינה בהודעתה מיום 4.11.15 (ת/7), כי עוד בהיותם ליד הדירה בגני תקוה, נאשם 1 אמר לזהר "מה עם הכסף? עשית טעות" (שורה 170). היא גם אמרה לנאשם 1 לפני המפגש עם זהר, כי יש בעיה עם חובותיו של זהר (ת/8, שורה 15 ות/9, שורה 65). היא הוסיפה כי במפגש הם אמרו לזהר שהוא צריך לארגן 100,000 שקל קנס על הטעויות שעשה (ת/8, שורה 21). היא גם הוסיפה כי שעה שנאשם 5 בעט במתלונן הוא אמר לו תוך כדי כך שהוא דורש את תשלום החובות.

113. גם נאשם 3, אישר שהמפגש כולו היה בשל חוב (ת/53, ובתמלול - ת/11ב, 02:16:50); גם נאשם 4 תיאר את דרישת החובות מזהר במהלך המפגש (ת/16, שורה 34). בהמשך הוא סיפר כי לאחר שזהר הותקף, הוא אמר לאחרים שנכחו שם, כי הוא ידבר עם זהר על החוב (שם, שורה 41); וגם נאשם 5 תאר את הרקע לפגישה בהפסדים שזהר גרם לשני המקומות, ושהם פנו אליו לערוך את הפגישה עם זהר (ת/21, שורה 230). בהמשך, הוא אישר שלאחר התקיפה אמר לזהר כי הקנס שלו הוא 100,000 או 150,000 ₪ (שם, שורה 246).

114. הנה כי כן, מדובר במפגש שכלל הנאשמים נטלו בו חלק, היו בעלי אינטרס מובהק כנגד זהר, הם הגיעו אליו בכוונה תחילה, לאחר תכנון ולא הזדמנו למקום באקראי. כל השישה נסעו מהדירה אל אותו מקום נסתר וחשוך יחד עם זהר, ועמדו בסמוך אליו, במרחק כזה או אחר, בזמן תקיפתו על ידי מי מהם.

115. ברי, כי הנסיעה מהדירה למקום שקט שאין בו אנשים, נעשתה מתוך רצון להמשיך את השיחה עם זהר בלא נוכחות של אנשים אחרים, ושלא באותו אופן בו היא התקיימה תחילה בגני תקוה בנוכחות אנשים. אין כל הסבר מצדה

של נאשמת 2, אשר בחרה שלא להעיד, מדוע הגיעה לאותו מקום בו התרחשה התקיפה, ובדומה אין הסבר לכך מצד נאשמים 3 ו-5, אשר גם הם בחרו שלא להעיד. גם נאשם 1 לא נתן הסבר לנוכחותו במקום, שכן הוא כפר בכך. ברם כאמור, אני מבכר את עדותו של נאשם 6 בעניין זה, ולפיו גם נאשם 1 נכח במקום השני בו המשיך המפגש ואירעה התקיפה.

116. גם אם יש ראיות ברורות לכך שמי מהנאשמים לא היה שותף פעיל בתקיפה עצמה, דוגמת נאשמת 2 ונאשם 6, שזהר ציין גם בהודעותיו, ולא רק בבית המשפט, כי הם לא תקפו אותו, יש לראות בהם כמבצעים בצוותא הן את התקיפה והן את הסחיטה.

ויובהר.

117. סעיף 29 לחוק העונשין קובע:

(א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.
(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.

בהתאם לכך נקבע, כי מבצע בצוותא הוא מי שפועל יחד עם אדם אחר כ"גוף אחד לשם ביצוע המשימה העבריינית המשותפת" (ע"פ 3834/10 **והבה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.03.13)). וראו גם: ע"פ 954/17 **עבד אלחכים אבו עראר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.06.19)). שיתוף הפעולה בין קבוצת האנשים אשר פעלה יחד בניגוד לדין הפלילי, מביא לתוצאה שכל אחד מהם הוא בגדר מבצע עיקרי, גם מי שלא תרם תרומה ישירה לאותו מעשה (ע"פ 1160/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.10.09)), כשהמשמעות היא ש"כל הפעולות שנעשות בידי אותו גוף, המורכב מכל המבצעים בצוותא, שייכות לכולם ולכל אחד בנפרד, באותה מידה... כל הפעולות משתלבות זו בזו ומתמזגות בפעילות הצוות, הבלתי ניתנת-לחלוקה" (ראו: ש"ז פלר, **יסודות בדיני עונשין** כרך ב (1987) עמ' 202 (1987)).

118. כדי לקבוע כי קיומה של פעולה של מספר אנשים נעשתה יחדיו לשם ביצוע משימה עבריינית משותפת, אין צורך בזהות מלאה בין כל נאשם לכל המעשים, אך יש לבחון את חלקם של כל אחד מהנאשמים; האם מדובר בחלק מהותי לביצוע העבירה מבחינת קרבתו לגרעין הקשה של העבירה; ומה הייתה מידת יכולתו של הנאשם לשפוט ולהשפיע על ביצוע העבירה. בנוסף, במישור הנפשי יש לבחון כי אצל כל אחד מהנאשמים מתקיים היסוד הנפשי של העבירה, לאמור, מודעות לקיומה של תוכנית, לצד מודעות לחלקם של השותפים האחרים עם ביצוע העבירה, כשהמודעות הנדרשת "אינה צריכה להיות מכוונת לפרטי פעולותיהם של השותפים, אלא לתפקידם בתכנית, ולעצם קיומה של התכנית" (ע"פ 220/17 **דנקנר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.08.18)). בין היסוד העובדתי ליסוד הנפשי מתקיימים יחסי גומלין, ככל שהיסוד הנפשי של המבצע משמעותי יותר, כך ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד העובדתי, ולהיפך (ע"פ 8573/96 **מרקדו נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(5) 481 (1997)). יחסי גומלין אלו הם בבחינת עיקר העיקרים של דוקטרינת השותפות (ע"פ 220/17 בעניין **דנקנר**).
ומן הכלל אל הפרט.

119. כאמור, הראיות מלמדות כי כלל הנאשמים נטלו חלק במפגש לאחר תכנון מוקדם. איש מהם לא הזדמן למקום במקרה. נאשמים 1-3 הגיעו ביחד לחלק הראשון של המפגש. נאשם 5 ביקש מנאשמת 2 ליטול בו חלק,

ונאשמים 4 ו-6 הודו כי היו ממתכנני המפגש. כאמור, הרקע של המפגש היה ברור לכולם - חובותיו של זהר לשני המקומות, והעובדה כי עבד כדילר בשני המקומות, בטרם פרע את חובותיו לכל אחד מהם. בעוד שלגבי החלק הראשון של המפגש, יכול מי מהנאשמים לטעון כי לא ניתן לקבוע לגביו כי הוא ידע שסגנון הדיבור יהיה של סחיטה באיומים, הרי שבכל הנוגע לחלק השני של המפגש, ברי כי לכל הנאשמים היה ברור מהי מטרת הנסיעה ויעדה, ומדוע לא ניתן להמשיכה במקום בו התקיים החלק הראשון. איש מהנאשמים לא הגיע במקרה אל הפרדס. המיקום - מקום חשוך רחוק מנוכחות בני אדם, לאחר שהחלק שהסתכם בדיבורים לא הניב תוצאות, מלמדים על כך, וכך גם דבריו של זהר במשטרה, כי הוא חש מפוחד ומאיים כשהוא עלה על הרכב בנסיעה מהדירה לאותו מקום חשוך ומבודד, ומהסיטואציה שהייתה מלווה בצעקות. ב"כ נאשם 5 טען בסיכומיו כי המתלונן סיפר במשטרה כי שמע את אחד הנוכחים אומר, בשלב מסוים בחלק הראשון של המפגש, "בוא נלך למקום אחר על מנת שנמשיך בשיחה" (ת/57, שורה 31), וביקש ללמוד מכאן כי הכוונה הייתה להמשיך בשיח בלבד, אך הוא מתעלם מתחילת המשפט בו מצוין כי הסיבה למעבר למקום אחר הייתה בשל כך "שהתחילו להסתובב ניידות". חילופי דברים בעלמא, אינם מצדיקים לירא מניידות.

120. הדבר נכון בוודאי ביחס לנאשמים 2-5 שבחרו שלא להעיד וממילא לא נתנו כל הסבר לנוכחותם במקום ולא העלו אפשרות אחרת, מזו היחידה הסבירה בנסיבות המפורטות, אך הוא נכון גם ביחס לנאשם 1 שלא נתן כל הסבר לנוכחות בחלק השני, שעה שהוא הכחיש - בשקר - את נוכחותו בו, וכך הוא גם ביחס לנאשם 6, נוכח הנסיבות האמורות המלמדות בעליל על המטרה שבנסיעה לאותו מקום שקט וחשוך.

121. כל הנאשמים היו חלק מהמעגל הפנימי וקשורים לגרעין הקשה של העבירה. הם התכנסו יחד לשם ביצוע המשימה של סחיטה באיומים את זהר ותקיפתו הרחק ממקום יישוב בני אדם. לכל אחד מהם חלק מהותי בביצוע העבירה, אם בתכנון המוקדם, אם בהיותו זרז לקיומה של הפגישה במטרה לקדם את עניינו. אם בהסעתו של זהר למקום והסעת שאר הנוכחים, אם באיומים שהופנו כלפיו, בדיבור ובמעשה, ואם בתקיפתו.

122. באשר לרכיב הסחיטה באיומים יש לציין כי בעבירת הסחיטה הגדלת מספר הנוכחים מהווה כשלעצמה דרך להעביר את המסר למאויים. "למספרים יש כח עד כדי שלעתים נוכחותם של אנשים מייתרת את הצורך להפעיל כח הלכה למעשה. לעתים, די בנוכחות עצמה כדי למלא אחר היסוד ההתנהגותי הנדרש בסחיטה באיומים" (ע"פ 6752/09 **בן חיון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.06.10)). בפרט, כאשר קרבן העבירה נלקח למקום חשוך שלא עוברים בו בני אדם. גם איש מהנאשמים לא ניסה בפועל למנוע את הפעילות, לאמור, למנוע את המעבר לחלק השני של המפגש. נסיבות אלו מלמדות על כך שכלל הנאשמים היו מודעים לתכלית של המפגש ולשותפות שאר הנאשמים בו. כולם פעלו למען מטרה משותפת - להבהיר לזהר כי עליו לפרוע את חובותיו לשני המקומות.

123. כאמור, ביחס לנאשמים 2-6 הראיות בדבר שותפותם בתקיפה ובסחיטה באיומים ברורה יותר, נוכח דבריהם המפורשים. כך, נאשמת 2 הודתה כי נטלה חלק בתכנון המפגש, והיא גם אישרה ששמעה את נאשם 1 אומר לזהר בחלק הראשון של המפגש "מה עם הכסף? עשית טעות" וכי הם אמרו לזהר שהוא צריך לארגן 100,000 שקל קנס על הטעויות שעשה. מכאן, כי היא ידעה היטב מה מתוכנן בהמשך המפגש. נאשם 3 הודה כי הוא דחף את זהר. נאשם 4 הודה כי היה ממארגני המפגש ודאג להתייצבותו של זהר אליו. דברים שכתב לזהר לפני המפגש מלמדים כי הוא ידע היטב מהי מטרת הפגישה ומה יהיה בה - "אתה בבעיה גדולה זהר, הרבה יותר גדולה ממני... אתה עושה טעויות של בית סוהר, אני בקשתי שלא יעשו כלום עד שישבו איתך בשולחן ויתברר הכל...". נאשם 5 כתב כאמור לאשתו לאחר המפגש, בהתייחסו לזהר "פתחתי אותו... הוא דפק אותי והוא ניקנס גם בשבילי". משנאשם 5 בחר שלא למסור גרסה בבית המשפט, אודות יחסיו עם המתלונן ושאר הנאשמים, הגם שבחקירתו במשטרה חזר פעם אחר פעם וטען כי הוא מסרב למסור גרסתו למשטרה והוא מבקש לפרטה באזני בית המשפט (ת/20, משורה 40 ואילך), אין מקום לקבל כל טענה שלא נצרפה בחקירה הנגדית אודות אי התערבותו בעניינים שבין המתלונן ויתר הנאשמים או כי הוא היה הצד ה"חלש" בין כלל הנוכחים. בפרט, כשלא ניתן ליתן אמון בדברי נאשם 5 במשטרה, שעה שברי כי הוא לא אמר אמת בחקירתו.

כך, למשל הכחיש את היכרותו עם נאשמת 2 (ת/20, שורה 87) ואף הכחיש כי נכח במקום האירוע בו הותקף זוהר (ת/21, שורה 29), וטען כי לא פגש את זוהר כחמישה-שישה חודשים (שורה 48), עובדות שהתבררו כאינן נכונות. ברי כי לא ניתן לקבל את דבריו במשטרה כי הוא דווקא ניסה להפריד בין המתלונן לאלו שהכו אותו, שעה שהוא לא העיד על כך בבית המשפט. נאשם 6 הודה גם הוא בתכנון המפגש.

124. הוכח אפוא, מעבר לכל ספק כי הנאשמים כולם פעלו בצוותא לסחוט בכוח מזהר את חובותיו כלפיהם וכחלק ממעשה זה גם תקפו אותו וגרמו לו חבלה ממשית.

האישום הרביעי

125. באישום זה, מיוחסת לנאשמים 1 ו-2 עבירה של סחיטה באיומים את וובה, גם כן בהקשר של חוב כתוצאה מהימורים בדירות ההימורים שהוחזקו על ידי נאשמים אלו.

126. בעניין זה עומדת עדותו של וובה, אשר סיפר על קיומו של חוב כתוצאה ממשחקי בדירה בראשון לציון, ועל שיחת טלפון שקיבל מאדם בשם משה שדיבר איתו על הסדרת החוב בתשלומים. בבית המשפט זיהה וובה את נאשם 1, משה לקר, כאותו משה ששוחח עמו (עמ' 38 לפרוטוקול, שורה 16). וובה הוסיף וסיפר, כי לאחר ששילם מספר תשלומים ונתקשה להמשיך ולשלם, שב אותו משה והתקשר אליו וטען כלפיו כי הוא שמע שהוא משחק במקומות אחרים בטרם השלים את פירעון חובותיו. לאחר שיחה זו, העביר וובה כספים לנאשמת 2 שגם אותה הוא זיהה בבית המשפט (עמ' 38 לפרוטוקול, שורה 19).

127. תוכן הדברים שאמר נאשם 1 לוובה: "אתה לא משלם הרבה זמן את החוב, והשותפים כועסים. נשלחתי לא לדבר איתך, אבל אתה מוצא חן בעיני ואני אתן לך עוד זמן" (ראו: עמ' 37 לפרוטוקול, שורה 27) מלמד על כך שאין מדובר בדרישת חוב כי אם באיום המהווה סחיטה. וובה אמנם ציין בעדותו בבית המשפט כי לא חש מאויים (עמ' 39 לפרוטוקול, שורה 27). הוא גם המשיך לשחק אצל נאשמים 1 ו-2 אחרי פרעון החוב, ומכאן כי הוא לא חשש מהם.

128. ברם, ההלכה היא כי קיום יסוד "האיום" שהוא היסוד הפיסי בעבירה, אינו נבחן לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום. איום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה. היינו, יש לבחון את השאלה, אם הדברים שנאמרו על ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו (רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006); ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 373 (1989)). ובפרט, שוובה ציין כי למרות שהוא לא הרגיש מאויים הוא הבין שנאשם 1 נשלח כדי לאיים עליו (עמ' 37 לפרוטוקול, שורה 31).

129. נאשם 1 העיד בעניין זה בבית המשפט כי דיבר עם וובה בכבוד (עמ' 106 לפרוטוקול, שורה 20). ברם, לא ניתן לתת משקל כלשהו לעדות זו של נאשם 1, אשר מלבד עובדה זו, אותה זכר באופן מפתיע, את כל שאר פרטי

האירוע כמו גם אירועים אחרים שנדרש אליהם הוא כלל לא זכר. הוא גם הכחיש את תוכן הדברים שזוהו ציטט בשמו מהדברים שהוא אמר לו בשיחותיו עמו. מעבר לכך, מדובר בגרסה כבושה, שכן נאשם 1 שמר על זכות השתיקה במהלך כלל חקירותיו במשטרה, ומסר כפירה כללית בתשובה לאישום. הסבר מניח את הדעת לכבישת עדות זו, לא ניתן, כמפורט לעיל.

130. נאשמת 2 סיפרה במשטרה ביום 4.11.15 (ת/7), כי נאשם 1 היה שליח שלה לגבות את החובות של השחקנים כלפיה. בלשונה, היא "הייתה אומרת למשה והוא היה הולך לדאוג שאותו בן אדם ישלם" (שורה 35), והיא ידעה גם ידעה כי הוא "דואג שאותו אדם ישלם" בדרך של איומים, כדבריה המפורשים בתשובה לשאלה איך נאשם 1 היה דואג שאותו אדם ישלם: "היה מתקשר אליו אומר לו לבוא לשלם ומאיים עליו אם צריך" (שורה 37. וכך גם בהמשך). כדוגמה לאנשים שלא שילמו והיא שלחה את נאשם 1 לאיים עליו היא ציינה במפורש את שמו של וובה (שורה 42). מכאן, כי היא הייתה שותפה לסחיתו באיומים את וובה, ואכן עדותו של וובה כי בעקבות הפגישה עם נאשם 1 הוא פרע את החוב לנאשמת 2 מחזקת מסקנה זו.

הוכח אפוא, כי נאשמים 1 ו-2 פעלו לסחוט באיומים מוובה את תשלום חובו להם.

האישום החמישי

באישום זה מיוחסת לנאשם 1 עבירה נוספת של סחיטה באיומים, את יצחק.

131. באישום זה נתבקש גם כן להתבסס על הודעתו של יצחק במשטרה (ת/56), שהוגשה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות, ולהעדיפה על פני עדותו של יצחק בבית המשפט.

132. ואכן, ניכר היה כי יצחק שינה את גרסתו מהדברים שאמר במשטרה באופן שלא יהיה בהם כדי לסבך את נאשם 1. כך הוא טען בבית המשפט, כי חובותיו לסעידיאן היו בהקשר של אירועי ספורט, ולא של הימורים כפי שטען במשטרה. בבית המשפט הוא תאר פגישה חברית עם סעידיאן שלא כללה תקיפה, בניגוד לדבריו במשטרה. ובבית המשפט הוא ציין כי "הבחור הנוסף" שהיה עם סעידיאן ברכב, אותו זיהה בבית המשפט כנאשם 1 (עמ' 42 לפרוטוקול, שורה 32) לא היה מעורב בשיחה עצמה, בניגוד לדבריו בעניין זה במשטרה.

133. הסבר של ממש לשינוי גרסה זו לא ניתן. יצחק טען בבית המשפט כי בחקירה אמר דברים בשל לחץ, אך לא פרט דבר בקשר ללחץ כלשהו שהופעל עליו, ומדוע לחץ נטען זה הביא אותו להמציא דברים כנגד נאשם 1. אין לשינוי גרסה זו הסבר אחר מלבד העובדה כי בבית המשפט נכח נאשם 1 בזמן העדות של יצחק, ובמשטרה - לא.

134. יש אפוא להעדיף את גרסתו של יצחק במשטרה, לפיה נאשם 1 יצא מהרכב באותה פגישה עם סעידיאן ואמר לו "תשמע אני לא מדבר הרבה(ה)", אם לא יהיה לך כסף תוך שבוע מהיום אני מעביר לך את האוטו בעלות, לוקח לך את האוטו" (שורה 26), והוא הוסיף ואמר לו שאם הוא לא יביא את הכסף אז הוא "יבוא אליו הביתה ויתקתק לו בדלת

יוציא אותו מהבית" (שורה 28). יצחק הוסיף בהודעתו וציין כי השיב לנאשם 1: "מי אתה שתאיים עלי, מה תעשה תוציא עלי סכין? אם אתה רוצה בוא תדקור אותי" (עמ' 32). ברי אפוא, כי מדובר באיום שנועד להניע את יצחק לשלם את חובו, שאם לא כן הוא יפגע ברכושו.

135. את החיזוק לגרסה זו של יצחק במשטרה, כפי שנדרש לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ניתן למצוא במספר הטלפון של סעידיאן שמסר יצחק במשטרה וסעידיאן אישר כי הוא מכיר אותו (הודעת סעידיאן מיום 12.11.15 - ת/24, שורה 22. ההודעה הוגשה בהסכמה ולא נתבקש לחקור את סעידיאן), ובהודעותיהם של שלומי מור (ת/28) וליאור בוסקילה (ת/29), אשר תיארו ניהול חובות והימורים מול סעידיאן (אותו כינו "איציק הפרסי", שמספר הטלפון שלו הוא מספר הטלפון של סעידיאן, וכפי שגם ציין יצחק - ת/56, שורה 7), בדומה לדרך בה סיפר על כך יצחק (שורה 4 ואילך בהודעת שלומי מור, ושורה 8 ואילך בהודעת ליאור בוסקילה). תיאור דומה מסר גם יקיר שמש בהודעתו (ת/30). הוא אמנם לא ידע את מספר הטלפון של סעידיאן בטענה כי מחק אותו (שורה 30), אך הוא זיהה את סעידיאן בתמונה שהוצגה לו כמי שמולו הוא פעל בדרך זו כדי להעביר את כספי ההימורים, בזכיה או בהפסד (שורה 37). במקביל, מספרי הטלפון של ליאור ויקיר הופיעו בטלפון של סעידיאן (ת/26, שורות 159 ו-166).

136. בנוסף יצוין, כי גרסתו של נאשם 1, שכלל לא נכח בפגישה זו, היא גרסה כבושה שלא פורטה על ידו בשום שלב שקודם לעדותו בבית המשפט. הוא בחר שלא לפרטה בחקירתו במשטרה, וכאמור, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת גרסה זו.

137. במקרה זה, ברי כי מדובר בסחיטה באיומים, הן מתוכן הדברים, והן מחווייתו של יצחק את הדברים אשר ציין כי הבין שנאשם 1 מאיים עליו, והוא אף השיב לו: "מי אתה שתאיים עלי, מה תעשה תוציא עלי סכין? אם אתה רוצה בוא תדקור אותי".

138. ואולם בכל האמור אין די, שכן המחלוקת העיקרית באישום זה נוגעת לשאלה האם אותו אדם שהיה עם סעידיאן ברכב היה נאשם 1. יצחק זיהה את נאשם 1 כמי שהיה עם סעידיאן ברכב, במסגרת חקירתו במשטרה, מתמונה יחידה שהוצגה לו, תמונתו של נאשם 1 והוא זיהה אותו כמי שהיה עם סעידיאן (ת/56, שורה 16). לטענת הסניגור, ב"כ נאשם 1, בכך אין די. בזה דעתי כדעתו.

139. הנה כי כן, על בית המשפט לקחת בחשבון כי קיימת אפשרות של טעות בזיהוי ברובד האובייקטיבי גם כאשר המזהה משוכנע באמיתות הזיהוי. בית המשפט ציין לא פעם בעבר, כי "הכל מסכימים כי זיהוי של אדם הוא מקור לא אכזב של טעויות... והרשעתו של אדם על פי זיהוי בלבד היא דין קשה" (ע"פ 6508/02 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.02.03)). מטעם זה נקבעו קריטריונים לא מעטים בדרך בה יש לבצע מסדר זיהוי, ובפסיקת בתי המשפט נקבע כי מחובתה של המשטרה לעשות כל שלאל ידה כדי לא להזדקק לזיהוי ספונטני, אלא להעביר את המזהה במבחן אמיתי שיש בו כדי לבחון את יכולתו של העד המזהה לזהות את החשוד בתוך קבוצה של בני אדם דומים.

140. במקרה זה, אין מחלוקת כי לא בוצע מסדר חי, ואף לא מסדר תמונות שכלל הצבעה על תמונה אחת מבין

מספר תמונות. ליצחק הוצגה תמונה אחת בלבד, והוא נשאל אם הוא מכיר את האדם שבתמונה. בהתאם להלכה הפסוקה, משקלו של זיהוי כזה נמוך יותר מאשר זיהוי במסגרת מסדר זיהוי פורמאלי ונמוך אף מזיהוי הנעשה במסדר זיהוי מאולתר, ובחינת הראיות בזיהוי כגון זה, חייבת שתעשה בזהירות רבה מן הרגיל (ע"פ 16/82 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(4) 317 (1982)). גם בזיהוי שכזה ייבדקו השיקולים הרגילים, ביניהם מספר האנשים שהיו ליד החשוד בעת שזוהה, האם היו דומים לו, האם הזיהוי היה מיידי וודאי, או בהדרגה ובשלבים וכיוצ"ב.

141. אמנם רק לאחר שזיהה את נאשם 1 בתמונה, סיפר יצחק על שארע, אך התמונה הוצגה לו במסגרת חקירת האירוע, ובנסיבות אלו, העובדה כי הוא הניח שיציגו בפניו תמונה של אדם חשוד בביצוע עבירה, יש בה כדי לפגוע במהימנות הזיהוי. זאת, בשים לב להלכה, כי כאשר נראה רק אדם אחד בנסיבות מחשידות, מעצמטבעו הוא מעוררחשדועל כן יש לתת לזיהוי זה משקל נמוך (ראו: ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.13). בפרט, בשים לב לכך שמדובר במי שיצחק עצמו העיד שפגש אותו פעם אחת בלבד, כחודשיים וחצי לפני המועד בו מסר את ההודעה במשטרה, לזמן קצר ביותר, ובשעת חשיכה (20:30 - 56/ת, שורה 22).

142. אכן, גם בבית המשפט, זיהה יצחק את נאשם 1 כמי שהגיע אליו עם סעידיאן. ברם, ברי כי לא ניתן לייחס משקל כלשהו ל"זיהוי" זה, אחר שהוא כבר זיהה אותו במשטרה, ואפשר שהטעות הייתה שם.

143. אני סבור אפוא, כי לא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים, מעבר לספק סביר, כי נאשם 1 אכן היה זה שהגיע עם סעידיאן ליצחק, באירוע שבאישום החמישי, ואני מזכה את נאשם 1 מהמיוחס לו באישום זה.

בשולי הדברים אתייחס לשני עניינים נוספים שעלו במסגרת הסיכומים.

הגנה מן הצדק - אכיפה בררנית

האחד, הטענה להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

144. בעניין זה נטען על ידי הנאשמים, או מי מהם, להגנה מן הצדק, בשל כך שרק הנאשמים 1,2, 4 ו-6 הועמדו לדין בעבירות הקשורים למקום הימורים - החזקת מקום או ארגון משחקים, בעוד שאדי, לגביו נטען כי הוא היה בעל הדירה, כלל לא נחקר במשטרה ולא נעשה מאמץ כלשהו לבדוק את המידע אודותיו. ובעיקר, נטען, כי זוהר עצמו ציין בהודעתו (58/ת), שהוא היה שותף של נאשמים 4 ו-6 והם הפרישו לו חלק מהרווחים.

אין בטענה זו ממש.

145. טענת הגנה מן הצדק, שטענת אכיפה בררנית הינה אחת מענפיה, קבועה כיום במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. סעיף זה קובע כי לנאשם תעמוד הגנה מקום בו "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". ההלכה היא, כי מאחר ומדובר בתוצאה מרחיקת לכת, בית

המשפט מחויב בהתייחסות זהירה במיוחד כאשר מועלית בפניו טענה מעין זו, וביטול הליך פלילי בשל הגנה מן הצדק ייעשה רק במקרים חריגים ביותר, והשימוש בהגנה זו לביטול כתב האישום ייעשה במשורה.

146. בית המשפט ציין לא פעם כי "יש לזכור כי לא כל הבחנה שבין העמדתו לדין של פלוני ובין אי-העמדתו לדין של אלמוני, היא עניינים קרוב ככל שיהא, הינה הבחנה פסולה המהווה אכיפה בררנית. כך הדבר במקרים שבהם על-אף הדמיון שבין מעשיהם של שניים, קיים שוני אשר מצדיק התייחסות נבדלת בשאלת הגשתו של כתב אישום" (ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.10.2014)). אכיפה בררנית פסולה היא אכיפה המבדילה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 298, 305 (1999)).

147. בנסיבות מקרה זה, לא ניתן לטעון, כי השיקול שמאחורי החלטת המאשימה להעמיד לדין את נאשמים 1, 2, 4 ו-6, ולא את אדי או את המתלונן, היה שיקול זר, שרירותי או מפלה. ברי כי חלקו של אדי, ככל שיש לו חלק בביצוע העבירות, בודעו את הנעשה בדירתו, וככל שהוא אכן בעל הדירה, אינו כה משמעותי כשל נאשמים 1, 2, 4, ו-6, שהיו אחראים לניהול מקומות ההימורים.

148. בדומה, לא רק שחלקו של זהר בפעילות הדירה היה קטן, גם לפי גרסתו כי נטל חלק מרווחי המקום, ולא רק שאפשר הוא קיבל את חלקו כדילר וכמי שעבד אצל הנאשמים, והרי כאמור בשל כך הם כעסו עליו, אלא שלא ניתן להתעלם מהאישום השלישי, במסגרתו נסחט זהר והותקף בנסיבות חמורות. הניסיון להפריד בין האישומים אין בו ממש, והבאת עניין זה בשיקולי על ידי המאשימה, הוא שיקול רלוונטי. בוודאי שלא ניתן לומר כי מדובר בשיקול זר או שרירותי.

תיעוד החקירות - ההודעות, הדיסקים והתמלולים

149. עניין נוסף שעלה בסיכומים, בעיקר בסיכומי ב"כ נאשמת 2, הוא עניין הדיסקים המתעדים את החקירות השונות של הנאשמים ושל חלק מהעדים, והתמלולים שלהם. הטענה כוונה כנגד העובדה שלא כל החקירות שהוקלטו תומללו, וכנגד העובדה שהתברר כי חלק מההקלטות אבדו.

150. ראשית יצוין, כי לא ניתן לקבל טענה מפי סניגור, במסגרת הסיכומים, בחלוף קרוב לשש שנים מאז הוגש כתב האישום, כי הוא לא קיבל את דיסקים, כמו גם כל חומר חקירה אחר מהמאשימה, כמו גם טענה כי הדיסקים שנמסרו לו היו תקולים. זאת, גם אם טענה זו הועלתה על ידו בתחילת הדרך.

151. בדומה, לא ניתן לקבל את טענת ב"כ נאשמת 2 כי לא קיבלה לידיה את הודעותיו של זהר, או הודעות אחרות. הודעותיו של זהר, הוגשו על ידי המאשימה באמצעות "נט המשפט" בהתאם להחלטה שניתנה ביום 8.01.19 בתום הדיון בו נתקבלו הודעותיו של זהר לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, והורתה על הגשתם. לאמור, ב"כ הנאשמת ידעה כי ב"כ המאשימה יגיש את ההודעות, וככל שבחרה שלא לתור אחריהם בתיק שב"נט המשפט" אין לה להלין אלא על עצמה.

152. גם אין מקום לטענה כי אין מקום ליתן משקל להודעה הרשומה מבלי שהונח התמלול המלא שלה בפני בית המשפט.

153. אכן, עוד קודם להתקנת תקנות סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) (תמלול), תשע"ח-2018, המעגנות את חובת תמלול הקלטות - תקנות שתחולתן מאוחרות להליך זה - נקבע כי ככל שהוגש כתב אישום, חובה על המאשימה לתמלל חקירות המתועדות באופן חזותי או קולי ולהעבירן לידי הנאשם ובא כוחו (ראו: בש"פ 5881/15 **מדינת ישראל נ' פישור** (פורסם בנבו, 17.09.15); ע"פ 8262/06 **נגה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.02.05)). ברם, אין בכך כדי לפסול את קבילות ההודעות שנרשמו על ידי החוקר באופן גורף, מקום בו לא תומללה החקירה.

154. בהחלטה מיום 8.08.19 נקבע כי ככל שמי מב"כ הנאשמים סבור כי הרשום בהודעות שהוגשו אינו תואם את שנאמר בחקירה עצמה, כפי שעולה מההקלטה, יגיש רשימה מסודרת בה יצביע על המקום בהודעות שקיימת אי התאמה שכזו, ואז יישקל הצורך בתמלול. עד היום לא הצביע מי מב"כ הנאשמים על אי התאמה שכזו.

155. יש לזכור כי ההודעות של הנאשמים כולן חתומות על ידיהם. חזקה עליהם כי הם קראו אותם בטרם חתמו עליהם, ובעשותם כן הם הסכימו כי הן משקפות את דבריהם בחקירה. פשיטא, כי נאשמים שבחרו שלא להעיד בבית המשפט אינם יכולים לבוא בטענה בסיכומים כי ההודעות אינן משקפות את הדברים שנאמרו על ידם בחקירה, ואף לא כי הן אינן משקפות את רוח הדברים, או שהם אמרו דברים שלא תועדו בכתב.

לכן, אין מקום להורות על פסילת ההודעות מלשמש כראיות בהליך זה.

156. באשר לטענה כי לא ניתן לעשות שימוש בהודעה שנרשמה על ידי החוקר בשל כך שהחקירה הוקלטה ועותק ההקלטה לא הוגש, בשל אובדנו, צודק ב"כ המאשימה כי למעשה יש לבחון עניין זה באופן בו נבחנים מחדלי חקירה. לאמור, "על בית המשפט לשאול את עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו" (ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.05.06)). בחינת משקלו של המחדל תעשה לא בעמדו לעצמו, כי אם במסגרת הכללית בשים לב למכלול הראיות. הנפקות של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם (ראו: ע"פ 2869/09 **זינאתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.11.11)).

157. במקרה זה, איני סבור כי יש באבדן הקלטות של החקירות כדי לפגוע במהימנות ההודעות. יש לזכור לא הייתה חובה חוקית לתיעוד החקירות בתיעוד חזותי ואף לא בשמע בלבד. שכן, מדובר בעבירות שאינן נכללות בתוספת לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002, וכאמור, הודעות הנאשמים חתומות על ידיהם, ורובם כלל לא עלו להעיד וממילא לא טענו כי ההודעות אינן משקפות את הדברים שנאמרו על ידם בחקירה.

משכך גם דין טענה זו, להידחות, וכך גם הטענה לקיומה של הגנה מן הצדק נוכח אובדן זה.

סופו של יום אפוא, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של סחיטה באיומים שיוחסה לו באישום החמישי. מלבד זאת, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום, באישומים הראשון עד הרביעי, כל אחד מהנאשמים לפי המיוחס לו.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, במעמד המתייצבים.